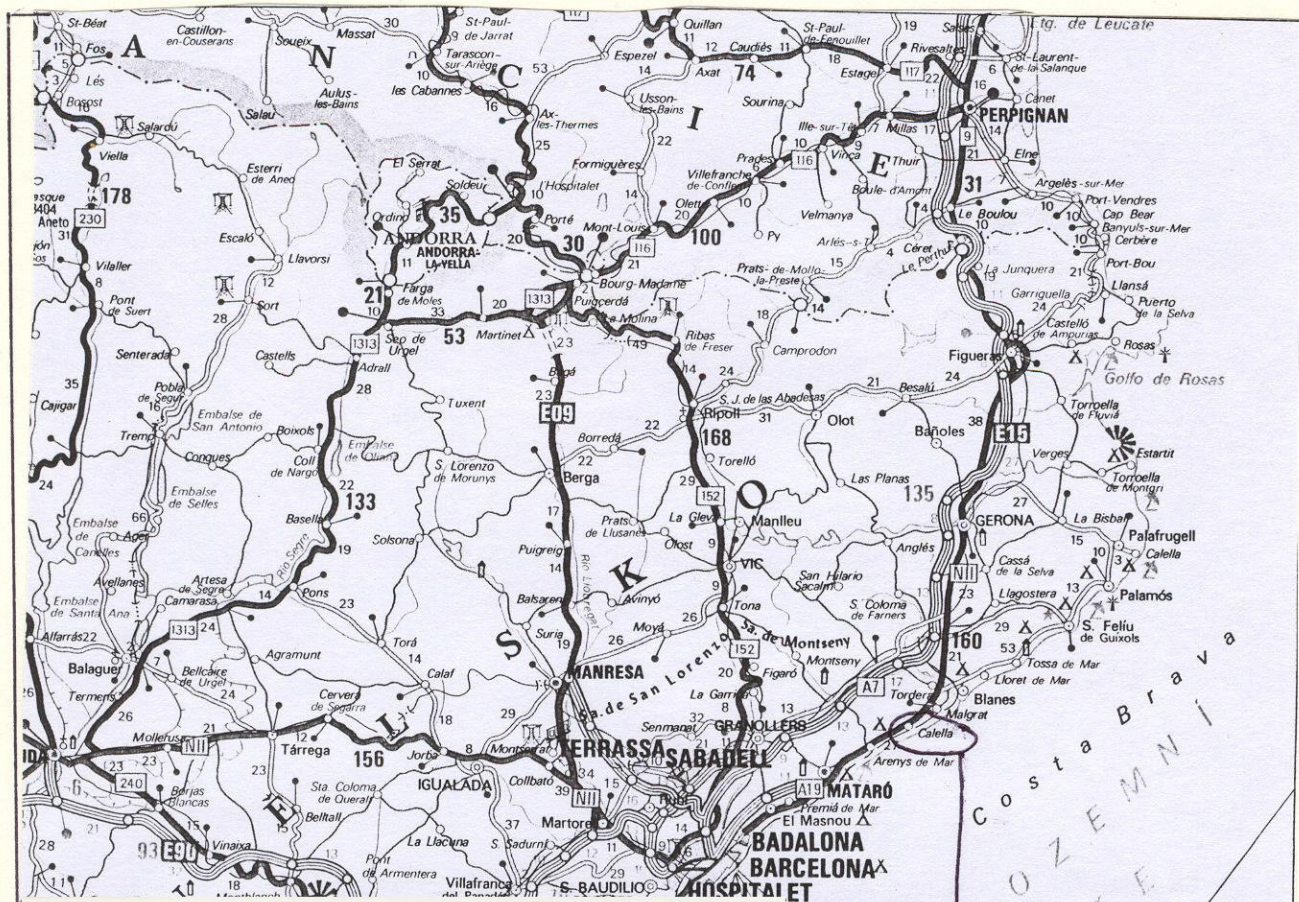

ŠPANĚLSKÝ DENÍK

aneb jak byla
pokořena
Costa Brava

Věnuji své ženě Dáše

Přišel, viděl, zvítězil, prožil, sepsal a vlastním nákladem
vydal : Vít JANDA
Počet výtisků : 2
Doporučená cena : nevyčísitelná

Předmluva - česká ruleta

I když studování historici umisťují poslední velké stěhování národů na začátek našeho letopočtu, praxe je jako vždy jiná. Obrovské přesuny lidských mas nastaly opravdu až po pádu železné opony. Miliony a miliony lidíček ze všech koutů bývalé RVHP celosezónně zaplavují všechna přímořská letoviska Středozeří a okolních zálivů.

Ne jinak tomu bylo i u nás. Po sedmi letech úsilovného budování vyspělé kapitalistické společnosti nám až určitý pololegální výdělek umožnil poznat pozlátko zahálčivého buržoásního života.

První otázka zněla kam, druhá s kým.

Na začátku roku 1997 byly v Praze stovky zaručeně prosperujících cestovních kanceláří, které slibovaly téměř vše a mnohdy ještě víc. Po týdenním putování pražským centrem se doma nakupilo tolik prospektů, že by dřívější Sběrné suroviny s.p. přímo zajásaly. Nastaly dlouhé a dlouhé hodiny debat, kdy bohužel padlo vysněné Řecko a verdikt zněl: "No tak to Španělsko teda zaplat'!"

Stalož se. Nevím proč, snad intuitivně u c.k. IKATOUR.

A pak padla Travela, a potom Čechie, a ještě Prog a další a další a další. S hrůzou jsme si uvědomili, že hrajeme opravdu ve světě ojedinělou hru - českou ruletu, kdy si zaplatíte drahý zájezd a čekáte, zda pojedete anebo rychle a čistě o všechny peníze přijdete. Když odjedete, stále ještě nevíte, zda je zajištěn i návrat. Byly to veselé chvíle. Zvláště když jsem před zaplacením druhé poloviny ceny kladl otázky typu: "Slečno, a nezkračujete?" Blahosklonný úsměv mi byl vždy odpovědí. Navíc jsem zjistil, že Ikatour zájezd pouze zprostředkovává pro Ču Tour, aby až při odjezdu bylo jasno, že pořadajícím je plzeňský Globetour.

Tak to je ta česká ruleta. Ale bylo rozhodnuto. Den "D" měl nastat 12. září 1997 a naše pluky se nasměrovaly na CALELLU, hotel OSIRIS. Místo bojového zpěvu však nastaly starosti s dokupováním, vybíráním věcí, tříděním věcí a konečným balením. Leč to by byla samostatná kapitola, kterou v tomto případě vynecháme.

Prolog - cesta

Ni oka jsme k ránu nezamhouřili, aby nám nakonec naše 25 let odkládaná svatební cesta neutekla. Ráno rychle pořádné kafe, k tomu pár pravých českých peter a již byla před naším domem přistavena soukromá limuzína, představovaná tehdy ještě bílým Oltcitem paně Rožníčka. Cesta na konečnou metra B - Zličín dopadla dobře. Limuzína, i když na to nevypadá, se hnala stokilometrovou rychlostí pražskými magistrálami, takže jsme přijeli v časovém předstihu.

Na Zličíně již postávaly hordy cestuchtivých turistů s taštičkami, taškami, batohy, kufry, bágli a vším ještě jiným možným i nemožným. Jen se objevil na parkovišti nějaký autokar, tlupa se dala do pohybu s výkřiky: Itálie? Španělsko? Francie? a k tomu ještě názvy silně exotických kancelářů. Jen pár jich bylo ukojeno. Ostatní se s nespokojeným mručením stáhli na původní stanoviště.

Okukoval jsem tak ty autobusy, jejichž kvalita mnohdy nedokázala překročit stín kvality pražské MHD, a v duchu si představoval, jaká by ze mne byla v tomto případě krásná zkroucenina po příjezdu na ten náš vysněný Pyrenejský poloostrov.

"To je on!" vykřikla pojednou Dáša, když mezi oprýskané Karosy vplul jako bílý albatros patrový zahraniční autobus. A měla pravdu. Ostatně jako vždy. Usadili jsme se na sedadlech číslo 21 a 22. Nechali si u sebe pouze malou tašku s nejnужnějšími věcmi a velkou tašku s proviantem, a pak již jen netrpělivě čekali věci následujících. Ty nastaly úderem 8 hodiny. Rozjeli jsme se. Teď už jsme věděli, že cestovka nezkrachuje, z autobusu nás nevyhodí a pouze 3. světová válka může zhatit naše nejsvatější poslání: Dobýt Španělsko! A nyní chronologicky: 8 00 - odjezd Zličín.

8 40 - míjíme Beroun (jíme obložené země).

něco po 9 - stavíme v Plzni, kde přebíráme další skupinku španěláků.

asi v 11 - poslední zastávka na našem území. Dáváme si v motorestu kávu, já zákusky, čůráme, a znova jedeme.

kolem poledne - přejezd hranic do SRN, v Lýskové. Naši celníci se s tím nějak párají. Asi nemají svůj den, nebo jim nevalorizovali (jíme řízky).

po poledni - jedeme přes Německo. Dojmy: za hranicemi skoro jako u nás. Kopce, lesy, pole, vesnice, městečka. Blíže k Norimberku už jen dálnice, dálnice a okolo stromy a stromy. Skoro nic nevidět. Kupodivu u dálnice ani jeden bigboard. Jsme tedy opět výjimka.

16 hod. - zastávka v německém motorestu. Čůráme za 1 DM a kupujeme si v autokaru piva (já dvě). Plechovka třetinky Gambri-nusu za 15 Kč. Asi po půl hodině jedeme dál: směr Stuttgart. Na obloze první mráčky.

kolem 18 hod. - projíždíme francouzskou celnicí. Službu konající Frantík nevystřelí z budky ani nos. To je tedy morálka. S tím by nemohl dělat ani vrátného v Tesle.

Po 18 hod. - jedeme Francií. Mění se charakteristika krajiny. Nalevo Francie, napravo Francie. Přejíždíme Rhónu a netrpělivě čekáme další zastávku. Leč posádka našeho raketoplánu má

pouze své oblíbené dálniční oazy, takže než zastavujeme u první z nich, nejen že je tma, ale lije jako z konve. V tomto prostředí se těžko orientujeme, proto si pouze protáhneme své naprosto dřevěné oudy a jede se dál. Ještě jedna změna proti Německu – jedete a jedete, pojednou se dálnice rozšiřuje, stává se fotbalovým hřištěm na šířku a pak i na délku a v této neoznačené ploše se jinak bezohledně řítící autíčka, auta, kamiony i autokary začnou podivuhodně proplétat, napohled chaoticky, bez pravidel, aby nakonec dorazily k přehradě turniketů, kde každý poctivě zaplatí dálniční poplatek, popřípadě se prokáže jakousi permanentkou, aby projel svou brankou a znovu se v neorganizovaném hemžení zařadil do obvyklého provozu. A tento obřad se odehrává zhruba každých 50 až 100 km. Hlavně že my jedeme dál.

O dobrou zábavu, dokonce o osvětlu je ovšem postaráno. Jako mávnutím kouzelného proutku se rozsvěcí televizní obrazovka a z ní se na nás hrne Krokodýl Dundee. I když většina cestujících vzdychá: Ach, ne, ne! následuje okamžitě Krokodýl Dundee II (Ou, ou, ou, ne, nene!) Ale hlavně že jedeme dál,

Ubíti nejen kulturní vložkou, ale hlavně stále monotónně pokračující cestou, se náhle probouzíme změnou rytmu. Autobus zastavuje. Jsou asi 2 hodiny ráno, nebe plné hvězd, teplá noc, a jsme 60 km za Dijonem. Nádherný motorest, nádherné prostředí, stolky ukryté v perfektně sestříhaném živém plotě. Ideální místo pro milence. Ale my čůráme, pijeme pivo, kouříme každý tři petry a tímto způsobem obdivujeme Francii. Pro toho, kdo by chtěl toto kouzelné místečko navštívit: hned vpedle je osvětlená maketa nějakého letadla, rakety či konkordu.

Vše dál je již polosen. Jedeme, spíme, občas pohlédneme do tajemné tmy. Okolo vesničky, městečka s rozsvícenými okny. A za nimi snad také lidé. Mají asi jiné starosti než my. Třeba už je neláká vstup do NATO, ale třeba něco jiného (pozn. text byl psán v září 1997). Dovedu si však představit jejich radosti, neboť ty jsou vskutku internacionální.

Spánek, nespánek, bolí levé koleno, pravé koleno, člověk se kroutí jako fakír na hřebících a náhle je tu Lyon. Lyon ve tmě. Do dálky se táhne galaxie světél, neonů a osvětlených pomníků. Ale je to jen Lyon, co nám pražákům budou věšet bulíky na nos.

A opět spánek, nespánek, bolí to i to, neandrtálsky vychovaná obtloustlá prodavačka z nějaké vísky u Benešova, sedící se svým hochem za námi, neustále vzdychá a pokud přiblíble neplká, vykopává svými koleny do našich, již tak necitlivých zad. V té chvíli miluji své krajany tak, že bych byl okamžitě pro znovuzavedení trestu smrti. Na co jediné se lze ještě těšit, jsou Pyreneje, druhé největší velehory Evropy. A směrníky nás tam stále navádějí: Pyreneje, Pyreneje. Čekám, že se autobus postaví na zadní a začne stoupat a stoupat, ale on si poklidně jede dál a cedulky neustále upozorňují: Pyreneje, Pyreneje!

A zase spánek, nespánek. Jedeme nějakým městečkem a já, byť jsa lingvistický blb, zjišťuji, že španělským.

Hurá! dorazili jsme do Hispánie! a autokar jako by vyslyšel mé duševní příhnutí, vjíždí do prvního španělského motorestu. Je 6 00 hod. ráno a chybí nám pár kilometrů do Calelly. Zde je čas na ranní toaletu, kávu a vonnou cigaretu. Já se nejprve věnuji tomu vonnému a Dáša toaletě. Je krásné pod španělským nebem dýmit z české petry a přitom melancholicky (a marně) hledat Jižní kříž.

"Jsem pražtěná," sděluje mi Dáša při návratu z toalety.

"Já vím, já vím," stále melancholicky pobrukuji a stále marně hledám Jižní kříž.

"Ale já se praštila do hlavy o sušičku rukou. Je to tu nestandardní!"

"Já vím, já vím," neboť konečně se naše IQ setkaly a svatební cesta stříbrné svatby mohla bez problémů začít.

Den první - Osiris

Autokar, bílý šíp, se řítí rozednívající se pobřežím vstříc svému cíli. Napravo nám neznámé pohoří, nalevo za skvoucími, supermodermoderními hotely se skrývá Středozevní moře, kolébka evropské civilizace. To ono inspirovalo Homéra, Platona i Aristotela, zocelilo Alexandra Makedonského, vychovalo několik dynastií římských císařů a nyní bez jakýchkoliv cavyků přijme i nás. Hrdé potomky slovansko-keltských kanibalů. Nic jiného mu totiž nezbyvá, neb my jsme si to přijetí zaplatili. V naší hrdé kanibalské měně. Třes se starý světe! Jsou tu výpotky nejzáračnějšího hospodářského zlomu všech dob. Nebát se a krást! (Promiň, TGM!)

Dosti politiky, jsme na dovolené a navíc na stříbrné svatební cestě. Pouze romantice je duše otevřena. A v tomto polorajském prostředí to není až tak velký problém.

Vzjíždíme do Babylonu. Tak jak jinde se pletou sobě do cesty nepozorní chodci, zde jsou to autokary. České, německé, anglické, polské, (Dále podle zeměpis. atlasu - odd. Evropa.), které se

proplétají a procouvávají tak, aby každý dotlačil své dušičky tam, kam patří. Tak jsme se propasírovali i my. Až před hotel OSIRIS.

Což o to, hotel je to pěkný, krásný, bílý, čistý i luxusní se zdá. Něco o čem sní fandové amerických seriálů, leč když potom začnou z autobusu vypadávat po 24 hodinové cestě skupinky

různě pokroucených Qasimondů, je jeho kouzlo chápáno jinak: Na pokoj, vybalit, vysprchovat a spát... To duní v hlavách českých dobytých. Je 7 hodin ráno. Začíná horký španělský den. Den, jež láká k dobrodružství a hlavně - k moři. Ale nejdříve to první. Lidský organismus je nepodveditelný.

"Dejte si všechna zavazadla do klubovny a v 11 hodin tady," říká naše průvodkyně Jiřinka, (o které pro samé jiné dojmy nebyla řeč) "a potom zahájíme pobyt slavnostním přípitkem šampaňského."

Dobrá, máme čtyři hodiny čas, vyneseme tedy naše plné polní do klubovny. Vyneseme, protože oba kyberneticky vzdělané výtahy přímo šílí (ale o nich snad později), protože sobota je den střídání a celá Evropa běhá z kufry po hotelu. Jedni končí, druzí začínají, ale všichni musí mít zavazadla na klubovně, aby španělská děvčata mohla dát do pořádku útulné pokojíky v uklidňující sytě zelené barvě (předbímám).

Nyní tedy máme celý náš majetek na klubovně, bereme si pouze všechnen náš devizový poklad a cigaretky. Rozespalost na chvíli mizí, neboť kolující adrenalin okamžitě reaguje na ranní, teplý, romantikou a mořem vonící vzduch. Rychle k moři! Vycházíme z hotelu, jdeme podle bazénu, přecházíme první ulici, zahýbáme za roh a jsme ztraceni. Sami uprostřed Španělska!

"Kdepak je asi to moře?" ptám se.

"Řekla bych, že támhle!" ukazuje Dáša kamsi.

"Myslím, že bychom měli jít z kopce," dovoluji si odporovat. "Moře má standartní nadmořskou výšku 0."

Výjimečně je po mém. Přecházíme druhou ulici, míváme anglickou pub, jež zve nejen na klasická ostrovní jídla, ale i na TV přenosy anglické ligy, poháru UEFA či Ligy mistrů.

Zabočíme za další roh.

"Abychom trefili zpátky!"

"Podívej se na tu palmu," ukazují na výzdobu za námi zůstavšího jiného hotelu, "je to náš maják."

Jdeme dál, rád bych se zeptal skupiny na odjezd připravených turistů: where is the way to sea? ale nejsem si jistý. Jsem v cizíně teprve chvíli, a když se zakoktám, zesměšním se, ponížím náš národ, zrovna teď, kdy se jedná o tom vstupu do NATO a EU. Ne, jdeme dál s kopce. Kdybych tak věděl, co jsem už za pár dnů jako starý mazák věděl, že všechny ty skupinky jsou většinou Češi, že je tu víc Čechů než v Praze na Václaváku. Že české kmeny doslova kolonizovaly celé východní pobřeží Španělska. Leč já to nevěděl, a proto jsme šli dále s kopce.

Přecházíme hlavní třídu, obklopeni spoustou obchodů, obchůdků, stánků, butiků, hospůdek, vinárniček, kavárniček, člověk neví, kam se dřív dívat (zase až později zjistí, že zboží je většinou naprosto stejné - ale to už zase předbímám).

Hlavní třídu jsme tedy přešli a už vidíme necelých 100 m před námi - moře. Obrovskou masu azurově modré vody. Jdeme jako hypnotizovaní za tou vidinou, musíme ještě překonat koleje vláčku spojujícího Barcelonu s ostatním pobřežím. Podchodem, samozřejmě. A jsme tam! Na pláži! Voda hučí, valí se pěni, voní až smrdí, je vepředu, zleva i zprava, je nekonečná a uklidňující. Sedneme si jako dementi do písku a čumíme na tu krásu. Doprdle, tohle mít na chalupě!

Čas běží, samozřejmě že si aspoň po kolena vyzkoušíme vodu (plavky jsou zabalené na klubovně), a když se už dost nabažíme, jdeme si kupovat oběd. 4 housky k uheráku (který je také na klubovně). Cestou nahlížíme do všech těch obchůdků a jako správně deformovaní naší ekonomickou reformou stále přepočítáváme. To je drahé, to de, no to je zadarmo.

V pekařství kupuji 4 bagety (140 peset=28 Kč - žádná sláva) a jdeme na hotel. Obědvat se nám zatím nechce, necháme si to až v klidu na pokoj, takže se spíše posadíme ke stolečkům u bazénu a zíráme na hemžení okolního lidstva. Již se dá rozeznat, kdo odjíždí a kdo právě přijel. My přibyvší, jsme poněkud bledší pleti, oči nevyspalé, u některých slabších jedinců i zavřené. Jinak pohledy roztěkané, nedočkavé, vše vstřebávající. Okolo pobíhajícího číšníka

se bojíme oslovit,neboť máme ještě zásoby z domova a pak nevíme,co to tu vlastně stojí.

Ti,co odjíždějí,jsou pleti tmavší,pohledů znuděných až nasra-ných. Již ráno si zabrali všechna lehátka,kde se světácky přeavalují a konzumují. Konzumují téměř vše,od kávy až po tvrdý alkohol.Co také s nějakými pesety doma. A to prosím platí jak pro Němce,Angličany,tak i pro obyvatele našich podhorských výsek či jiných zapadlých vlastenců.

Je 11 hodin. Shromažďujeme se v jídelně,kde nám číšník rozlévá šampaňské.Jiřinka připíjí,přeje nám příjemný pobyt,pár informací o možnosti výletů,ale hlavně - na pokoje až v jednu hodinu.Ty holky španělský to prostě ještě nezvládly.

Jdeme tedy znovu zabíjet čas. Nejdříve zabrousíme za hotel,procházíme se zástavbou místních haciend. Je to nádhera.Upravené trávníky,všude bazény,ale hlavně ta flóra.Dáša lapá po dechu:"Tohle a tohle,vždyť ono to má dva metry,to je strom! a já to v květináči nevypěstuju nad velikost pampelišky,proboha čím to hnojej?!"

Pokračujeme tedy dál až k jakémusi poli vysoké a bytelné trávy. "Je to cukrová třtina,"tvrdím. "Je to plevel,"oponuje žena. A tentokráte se neshodneme. A bohužel do konce pobytu jsme neměli možnost sebenepatrnější odborné konzultace. Jdeme dál...

Procházíme vyschlým korytem řeky,která slouží coby silnice,prohlížíme si další stánky,rozšiřujeme si obzory a já si z nutnosti dalšího bezpečného uložení peněz i dokladů kupuji tzv. ledvinku (450 p.= 90 Kč). Je pěkná,má plno kapsiček,měkkou umělou kůži a sluší mi. A máme žízeň.Velkou. Germáni to všude okolo do sebe lijí horem dolem a my se máme postit? Tak to tedy ne!

Přesouváme se zpět k hotelu a u baru si dáváme dvě malá piva (2 x 200 p. = 2 x 40 Kč). Mlask a je konec. Je konec i našeho čekání,blíží se totiž 13.hodina. Hodina sladkého odpočinku,zasloužené to odměny za naši trpělivost. Ještě pár zmatek u recepcie a máme klíče č.535.Tedy páté patro,pokoj č.35. Hurá tam!

Samozřejmě po schodech,protože přemoudřelé výtahy se opět předvádějí - tzn.jezdí všude,jenom ne tam,kam by měly. Ještě malé zdržení,nemohu otevřít dveře,neboť nemám brýle a tahle nestandardní španělská dirka (klíčová) je nějak nedobytná.I to za pomoci sousedů překonáváme a před námi se rozprostře krásný,zelený pokojík s balkónem,WC a koupelnou,ale hlavně s postelemi . Opravdovými postelemi.Již žádné polosklápěcí sedadlo v autobuse,ale obyčejná měkká postel.

Rychle se vysprchujeme,vybalíme,bez chuti sníme kus uheráku s bagetou,dáme si odlivku becherovky a chrrrrrr! Chrrrrrrrrrrrrrr!

Je 16 hodin. Zde Calella,Španělsko!

Probuzení je sladké.Na jednu stranu sice zjišťujeme,že nesp-lachuje záchod,pročež je třeba po každé potřebě doplňovat nádržku sprchovou hadicí. A to jsou prosím v EU! Volám rozhořčeně naší tlumočnici,která samozřejmě slibuje nápravu.Ale co je na druhou stranu paráda,zásuvky pasují na naše zástrčky.Můžeme si tedy ponorným vařičem uvařit správnou českou,nezdravě smrtící kávu.Oh,to je úleva,jak nám ty cévy cvičí.

Na obzoru se objevují mráčky a je dusno jako před bouřkou,což značí rychle k moři.Sbalíme saky paky a již naprosto suverénně se řítíme na pláž.Rychle do plavek a...

Jdu do vody nejprve po kotníky,pak po kolena,moře je teplé jako dopředu připravená lázeň,přijde první vlna,druhá,třetí mě bací do prsou,takže si sedám do písku,otáčím se a vkleče se snažím

opustit živel, však čtrvrtá vlna naráží silou několika tun do mého zadku a já se hlavou jako nenasytný bagr zarývám do písku. Je vidět, že trénink na sudoměřickém rybníku byl nedostatečný.

Ale přesto je to krásné. Koupeme se, sluníme se... Už si s vlnami rozumím, vím, kdy nadskočit, kdy se do amplitudy položit, kdy se nechat jenom unášet. Náš čas zastavil, ne však čas oficiální. Blíží se nejen doba večere, ale i opravdová bouřka. Přesouváme se

tedy zpět do hotelu. Zcivilizujeme se a jdem se nafutrovat.

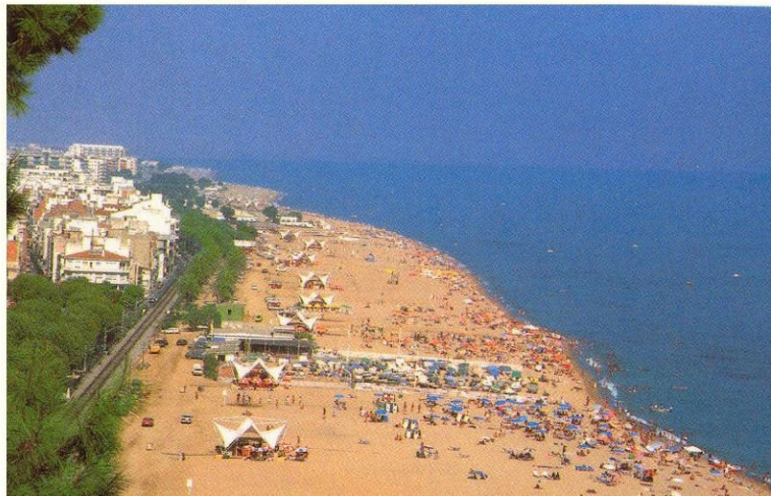
Večere v těchto hotelích se skládá z tzv. švédských stolů. Sunete se kolem dlouhých pultů, které postupně nabízejí toto: rajčata, okurky, několik druhů zeleninových salátů, nějaké polevy (asi tatarka, kečup atd.). Dále jedna polévka, dva druhy masa (střídavě vepřové, hovězí, kuře), potom brambory, hranolky či krokety. A nakonec nějaké to ovoce (víno, jablka, španělské melouny, banány atd.), samozřejmě dva druhy moučnicků a kelímková zmrzlina.

Abych se v dalších zápiscích neopakoval a laskavý čtenář mi potom nevyčetl, že se starám jenom o to jídlo, popíši hned i snídaně: chléb či jiné druhy pečiva, piškotové koláčky, marmelády, máslo, dva druhy salámů a hlavně vajíčka na různý způsob.

Dle nálady, chuti či momentální nenažranosti si na talíř naberete, co chcete, zkonzumujete to a buď se odvalíte, nebo si jдете sobecky přidat. My ze začátku ochutnávali od každého trochu, ale později, vidíce nenasytlost jiných občanů unie, jsme se specializovali buď hlavně na maso, případně zeleninové mísy. Jak kdo.

Večer jsme potom poseděli na balkóně našeho pokojíčku a střídavě popíjeli becherovku a zde zakoupené krabicové červené víno. Popíjeli bychom snad ještě déle, ale dlouho se ohlašující bouře skutečně přišla, což byla ideální příležitost prospat celou noc. V tomto případě spánkem spravedlivých.

Záchod ještě neopravili.

Den druhý - Calella

Probuzení ve Španělsku je zvláštní. Za prvé jste ve Španělsku, za druhé postele jsou abnormálně měkké a za třetí je pořád tma. Není to jenom těžkým, proti horku naprosto neprodyšným závěsem, ale hlavně tím, že slunce vychází snad o hodinu později. Konzultoval jsem to s atlasem a asi opravdu jsou tyto končiny o hodinu opožděné. Proto jsem stále v klidu, protože je tma, tudíž noc, a ejhle, ono už bude 8 hodin.

Nedočkavě se vrhám k závěsu a rozhrnuji ho silou nevídanou (až vytrhnu se stropu jednu hmožděnku) a s hrůzou zjišťuji, že je kolem dokola zataženo. Těžké olovené mraky a slunka nevidět. Začínám nenávidět předchozí turnus, neboť oni nám určitě všechno dobré počasí vybrali. Zároveň se však utěšuji, že ten vítr od moře to stoprocentně za chvíli rozežene.

Dáša má však jiný problém. Zamyšleně sleduje naše lůžko, odkrývá přikrývku, která vlastně přikrývkou nebyla, nýbrž jen nepovlečeným přehozem, aby zjistila, že se tam nacházejí jakési další vrstvy prostěradel, umně jakýmsi límcem či bandalírem zastlané do uzavřeného pytle.

"Jsme to ale neandertálci," kroutí hlavou a já si vzpomínám na scénu z filmu Slunce, seno a erotika. Zde paní Růžičková měla v Itálii podobné problémy. Pokouším se vklouznout do neproniknutelného prostěradlového pytle. Leč marně. Musel bych se stát ploštěnkou. Dáša však geniálně vše vyřeší. Horní prostěradlo nutno vyrvat. Pak se pod něj uložit a po spánku ho opět ustlat. Uměl jsem kdysi složit papírovou čepici, lodičku, vlašťovku i parník, ale toto zalímcování jsem až do konce pobytu nepochopil. Hold jiný kraj...

Doplňuji nádržku záchodu sprchou a volám Jiřince. - "Urgovala jsem to, ale to víte, je neděle a ty Španělé..." V Tesle by se uživil, uklidňuji se a jdeme na snídani. Po schodech, neboť výtahy si z nás opět dělají dobrý den. Jelikož snídanež již popsána byla, věnuji se nyní těmto tvrdohlavým zdvižím:

Byly dvě a setkal jsem se s nimi již ve Švýcarsku. Leč tam byl hotel téměř prázdný, proti zde sedmi poschodím ve třech křídlech nabitých pohyblivými lodičkami. Pokud výtah přijel, zmáčkli jste vámi volené patro. Předtím jste si však museli ten výtah přivolat. Toto vše si on ukládal do paměti. Zároveň si pamatoval, že nesmí odvézt více než čtyři lidi. Bylo-li jich více, odmítal jezdit a pravděpodobně vymazal i před tím zadaný příkaz. Zjednodušeně řečeno: ve všech patrech lidé mlátili do přivolávacích tlačítek, přetížený výtah si to částečně ukládal do paměti, částečně vymazával, aby nakonec jezdil tak, jak se mu chtělo. V prázdných poschodích pravidelně zastavoval, vše jiné silně ignoroval. Ale k dennímu programu:

Po snídani neustále pokukujeme z balkónu na šedivou oblohu, a když třeba i na pár vteřin vidíme v mračnech modrou škvíru velikosti mexického dolaru, plesáme, jásáme a vítězně se objímáme. Ono se to určitě do odpoledne vybere. Ono se to musí vybrat!

Abychom nepromarnili čas, vydáváme se na procházku po pobřeží, směrem k majáku, směrem k Arenis de Mar. Je to úchvatné, pláže střídají do moře zakusující skaliska, opět

pláže, malý ostrůvek, vše lemované stromořadím palem. Zíráme vstřebáváme a fotíme. Tak ostatně všichni kolem nás. Není na koupání, takže se celá Calella vydala do Arenis a celá Arenis do Calelly.

Mezinárodní promenáda po šumícím pobřeží. Na maják jsme se nedostali, ne že by nás zadržely výstražné cedule, stejně jsme jim moc nerozuměli, leč maják byl oplocen, uzavřen těžkými železnými vraty. Asi se tu opravdu pracuje. Meteorologuje. Cestou dolů od majáku se snažím skupince Čechů vysvětlit, že it is closed, ale oni mi nerozumějí, naopak nám po pražsku poradí, jak projít pod magistralou přímo na skalnaté výběžky.

Zde si v klidu zakouříme a pozorujeme jednoho rybáře, jak s ledovým klidem chytá mrňky velikosti odrostlých sardinek. Občas prosvítne slunce, ale není to ono.

Jdeme tedy do hotelu a cestou okolo krámků a hospůdek zjišťuji, že v jedné z nich dávají tuplák piva za 300 p, t. j. půllitr jenom za 30 Kč. V mé hlavě se okamžitě rodí odvážné plány. Ne, ani v dalekých krajinách žízni nezemřeme. Nechávám si ovšem tuto geniální myšlenku pro sebe. Není nad to, někoho občas překvapit.

Na pokoji dojídáme uherák, k tomu česká káva, píšeme pohled

Kátě, Mirkovi a Verunce a plánujeme odpoledne. Obloha je stále zlověstně zatažená a vkrádající se obavy, že by nedej bůh, mohlo takhle být i zítra, nás donutí vydat se tentokrát na druhou stranu pobřeží. Za prvé je tam nádraží, kde se dá zjistit, jak se případně zítra dostat do Barcelony, za druhé se tam rozkládá rozsáhlý park zaplněný nejrůznějšími exotickými keři a dřevinami.

Záchod je již opravený.

Byla to úleva.

Tož to odpoledne: Jdeme opět vyschlým korytem vyasfaltované řeky a těsně před pláží zahýbáme doleva, dostáváme se do nekonečně se táhnoucí uličky, plné obchůdků, cukráren, vináren, barů i barečků. Všude kypí život, všude klokotá alkohol a smaží se či peče krmě známých i neznámých, vábných i nevábných druhů. Pokud budete ženou, vše okukující, vše převracející, ošahávající a ohodnocující, občas něco zkoušející, opět odvrhující a vrhající se na kupy produktů vedlejších, můžete zde strávit půl života. Pokud budete mužem, líně se loudajícím, zde v klidu pivko popíjejícím, tam něco dobrého zakusujícím a vedle pro jistotu to drinkem zalévajícím a ještě znalecky o ženách či fotbale diskutujícím, máte možnost zde prožít celý zbytek života.

My však pevně kráčíme dál, světským hříchům se zatím vyhýbáme. Míjíme mj. krásný balkónový dům, jenž je místo psího vína od základů až ke střeše obrost stovkami druhů kaktusů. Vinou se všude: kolem dveří i oken. Ideální zabezpečovací zařízení proti zlodějům. Neboť takový pěkný osten v rozkroku zhatí i ty nejodvážnější kradařské plány. I když my Češi...

Míjíme kostel, bez pokřičování, neb my Češi jsme opravdu hrozní bezvěrci, a už jsme u malého nádražička. Na nástěnné mapě studuji trasy místního vláčku a vidím, že se před Barcelonou nějak rozmnožují, takže člověk neví, zda skončí v centru, či tamním Karlíně. Automat na výdej jízdenek také nemá český návod, je tam více tlačítek, než ve velině atomové elektrárny a u pokladny si nepřetržitě pořád někdo dovoluje kupovat jízdenky. Pro mě by samozřejmě nebyl problém se oxfordským přízvukem zeptat, *whats price of ticket to Barcelona?* ale co když mi pokladní odpoví. Ten trapas! Já studoval dálkově, já umím pouze mluvit, nikoli naslouchat. (To platí prý i pro češtinu.)

"Tak co, pojedeme zítra?" ptá se s neskrývanou nadějí v hlase Dáša.

"Nevím, je to tu také **nestandardní**. Necháme to ještě uležet, pro jistotu," podporuji její optimismus.

Dobrá, probereme to raději v parku. Stačí přejít místní magistrálu a jsme tam. Zde zestručním: Botanik by byl asi u vytržení, náš zahradník by měl mindráky z upravených travnatých prostor, cest a cestiček. Milence by zaujali ve všech koutech a zákoutích rafinovaně ukryté (a nerozbité) lavičky, já viděl jen samé stromy. Menší a větší. Líbili se mi však palmy, které znám pouze z Botanické zahrady.

Neprožil jsem zkrátka ten okamžik na plný pecky, neboť mě částečně bolely nohy a potom se v mém mozku ozvalo volání inspirační myšlenky z odpoledne: **tuplák piva!**

"Nemáš třeba žízeň?" ptám se jen tak mimochodem Dáša.

"Přece se teď nepoženu pít na hotel tu teplou destilku."

"No, nemusíme hned rovnou na hotel..." stupňuji nátlak.

Podívá se na mne. Moudře a chápajíce. Naposledy se pokochá okolní flórou, povzdychne a dodá: "No tak jdeme na to tvoje pivo."

Jak rád bych teď měl sedmimílové boty. Jak rád bych překonal v co nejkratším času celou tu odpoledne ušlou trasu. Však kdo vě-

ří a doufá, dočká se.

Konečně sedíme v klidu za malým stolkem, ignorující shon na vedlejším chodníku a já říkám překvapenému číšníkovi: "twice a litter of bear." (dvakrát litr piva)

Nevěřicně zírá na Dášu a prsty se přesvědčuje, zda opravdu dvakrát. - "Of course." Pokývá tedy, že ano, rozhlédne se po okolních němčourech, trapně usrkávajících své třetinky a z kroutící se hlavou odkvačí.

"Doufám, žeš mi objednal malé pivo?" ptá se z trochou nejistoty v hlase Dáša.

"Ne, také litr, výjde to levněji."

"Ale to já nevypiju..."

A v té chvíli, v té chvíli na kterou jsem tak dlouho a toužebně čekal, se ve mně probouzí opravdový džentlmen. Je to vzácný okamžik sebeobětování, který stojí za

to ocenit, ale já i proti své vůli musím a chci prohlásit: "Vypij, co můžeš, já to klidně dojedu."

Oběť bohům byla učiněna, naše dovolená dostává ty nejkrásnější, ty nejduhovější barvy. Cítím se opravdu dobře.

Obloha je však stále šedivá, takže mi chtě nechtě začíná vrtat hlavou ta Barcelona. Jenže, jak se tam dostat? Ptám se na hotelu krajanů, zda čistě náhodou tam nebyli vlakem? Odpovědi jsou však negativní. Přesto dostáváme vzácnou informaci, že hned zítra (t. j. v tomto případě v pondělí) pořádá jakási C.K. HONZA poznávací zájezd do Montserratu i Barcelony. Řítím se k pultiku průvodců, kde shodou okolností obě Honza girls jsou - zrzka i bruneta. Za 5000 pesos můžete jet. Bez problémů. Stačí zaplatit až ráno. Nebojte se, neujedeme vám.

Sláva, všechno nám vychází, proč bychom se tedy po večeri nemohli také trochu pobavit? Zvláště když ve zdejším baru mají takovou specialitu, zvanou happy hours - dvě šťastné hodiny. Koupíte si pivo, dostanete dvě piva. Koupíte si láhev, dostanete dvě láhve. Zkrátka vše dvakrát. Objednávám tedy dvakrát pravé Martiny s ledem a dostáváme čtyři vysoké, štíhlé sklenice této lahodné kapaliny. V tomto tržním experimentu nás tedy jedna výjde bratru na 25 korun. Nekupte to za tu cenu? A ne jednou, hned dvakrát, třikrát! K tomu do vás obstarožní diskdžokej láduje snad všechny hity šedesátých a sedmdesátých let, takže není divu, že se začnou probouzet dávno zapomenuté taneční pudy.

Tančíme! celý zbytek večera. Zatímco Dáša se ladně vlní a rytmicky natřásá, já křepčím jako neandertálec při skolení loveného mamuta. Rejdím jako voják bojující na poslední spartakiádě o opušťák.

Kdybychom to tušili...Kdybychom věděli,co nás bude čekat následující den,šetřili bychom si veškeré svalstvo,které se touto šokovou taneční terapií probudilo z nečinnosti a logicky o sobě začalo ráno dávat vědět.

Den třetí - perly Katalánska

Této noci spíme jako kulturní lidé,tzn. - pod prostěradly.Ne že by v tom byl nějaký fyziognomický rozdíl,ale aspoň nás nepomluví pokojské. Opatrně rozhrnuji závěs,aby mě náhodou neoslepil prudký sluneční jas,avšak veškeré obavy jsou plané.Je opět zataženo.ještě že máme před sebou to celodenní turné po kulturních památkách.

Hned po snídani utíkám k průvodcovskému pultíku a vnucuji se s úplně novou pětitisícovkou,aby nám náhodou někdo nevyfoukl ona dvě přislíbená místa. Zrzka peníze s úsměvem přijímá,s tím že nám potvrzení vystaví až v autokaru. Za celý den se tak sice nestalo,ale cosmesi tosmesi ,vždyť jsme všichni Češi.

Záhy po snídani již sedíme v pohodlném autokaru španělské společnosti Marta tour,je nám představen řidič jménem Pedro,většinu cesty kouřící velké,dýmící a čpící doutníky, a jedeme. Směr Montserrat.

Zrzka se ujímá mikrofonu a zásobuje nás všemi možnými i nemožnými informacemi.Budu je v této bezkonkurenčně nejdělsí kapitole používat,čímž upozorňuji laskavého čtenáře na to,že nejsem ani tak prudce inteligentní,ani přemrštěně vzdělaný,pouze tlumočím,co jsem slyšel a hlavně nestačil zapomenout.

První blok informací byl o Španělsku jako takovém: státní zřízení,správní rozdělení,počet obyvatel,hlava státu atd.atd. Pak jsme sklouzli ke generálu Frankovi,jenž chtěl mít jednotnou a silnou říši,a proto dusil jakoukoliv odstředivou politickou sílu. Projevilo se to hlavně zde, v Katalánsku,neboť všichni měli být jen a jenom Španělé. Zde se tedy oficiálně dozvídáme,že jsme v Katalánsku. Okolo nejsou Španělé,ale Katalánci. Nazvat Katalánce Španělem je jako trvat na tom,že Slováci jsou Češi. Nemluví se zde španělsky,ale katalánsky. (Tento fakt jsem během celého pobytu nedokázal potvrdit ani vyvrátit.)

To,co vlaje na většině hotelů,domů i domků, jsou katalánské vlajky.Jejich barvy jsou shodné s dresem slavné Barči,tj. červené a žluté pruhy.A propos,právě FC Barcelona byla za Franka jediný,ale o to silnější národní symbol. Opora proti Španělům,jediná možnost se pomstít,což mimochodem trvá do dneška,neboť všechny zápasy milované Barči jsou na celou sezónu beznadějně vyprodané a ctí každého pořádného Katalánce je právě vlastnit permanentní roční průkazku.

Katalánsko má i svůj parlament,svoji vládu, a dokonce i svého prezidenta. Katalánci jsou velmi hrdí,ženy nosí vztyčené hlavy na štíhlých krcích a muži by za ně i za svou vlast položili životy. Když vám číšník nebo prodavač poděkuje,činí tak nikoli ponížene,nybrž s takovou grácií,že jim musíte za jejich poděkování s vděkem také poděkovat.

Montserrat je také kus kulturní tradice Katalánska. Je to klášter vybudovaný vysoko v horách a má pro místní obyvatele takový význam jako pro nás třeba Národní divadlo či možná Vyšehrad,kavárna Slávie,restaurace u Tygra nebo socha sv.Václava.

Zde se v dobách největšího maurského útlaku nejenže zachovaly poslední katalánské knihy, nýbrž je tamnější mniši neustále přepisovali a šířili mezi prostý lid. Zkrátka i Katalánci měli období svého národního obrození.

"Tož tohle je ta katalánská fangle," poučuje přes uličku vedle sedící obstarožní chasník, snad kyjovský Jožka, zcela určitě místní starosta, svou ženu.

"To je katalánská vlajka," sděluje ona své švagrové, která to samozřejmě musí prozradit svému muži, Jožkovo mladšímu bratru. Ten pravděpodobně celý život žijící ve stínu svého filozoficky založeného bratra pouze mlčky přikývne a nechá si již tuto novinku pro sebe, neboť vrba není k dispozici.

Autokar se zvolna šine podél pobřeží, poté zahne do vnitrozemí, míjíme v dálce Barcelonu a spleť dálnic se přibližujeme k Montserratu.

Já nevím, co Montserrat je. Čekám nějaký větší kostelík, případně zámek typu Orlick. U nás je takových památek habaděj. A pokud je restituenti nezlikvidují, snad i bude. Takže pohodlně sedím a lhostejným okem pozoruji úprk krajiny za sklem. Lhostejnost však záhy ustupuje, můj zájem o přírodní scenérie se stupňuje, teď již doslova zírám a dá se říci, že i třeštím zrak. Karel Čapek ve své knize o putování Španělskem (myslím, že ji dokonce nazval i podle mne - Španělský deník), o putování Španělskem tedy napsal o Montserratu něco v tomhle smyslu: "Ze zdola se vám zdá, že je něco takového nemožné, ale když přijedete nahoru, zjistíte, že i to nemožné je nemožné."

Já bych si tento citát dovolil poopravit svými slovy: "Když se díváte ze zdola, myslíte, že jste se zbláznili, ale když jste nahoře, vidíte, že se tady zbláznil celý svět."

Nelze popsat mou v tomto případě nedostatečnou slovní zásobou, co se dělo. Nelze to zachytit ani na fotografický papír. Zde jsou snad nejvýstižnější slova vedle sedícího Jožky: "Kurva, to je šupa!"

Jedete totiž poklidnou krajinou a náhle před vámi hradba hor. Ne hor, ale skal, bizárních skal. Takový mnohokrát zvětšený Český kras. Čekali byste, že se autobus o tuto kamennou stěnu zastaví, ale on ne, téměř se postaví na zadní a jede vzhůru. Jede je špatný výraz. On šplhá. Tady už se neměří ujeté metry na tachometru, nýbrž narůstající nadmořská výška. Během několika minut jste tak vysoko, že dole zanechané vesničky téměř v nedohlednu. A šplháte stále výš a výš. Pedro si zapaluje další doutník a jen tak mimochodem prohodí: "Komu je z té výšky špatně, ať zavře oči. Já to dělám také." Odpovědí je takovéto zasmání z povinnosti, neboť pohled dolů, do propasti ani nic jiného nedovoluje.

A my stoupáme výš a výš perfektní silnicí vybroušenou do kamenných útesů. Stoupáme až k rozeklaným štítům, které mají samozřejmě svá jména: velbloud, koňská hlava či jeptiška. Stoupáme až k mrakům, až k nebesům.

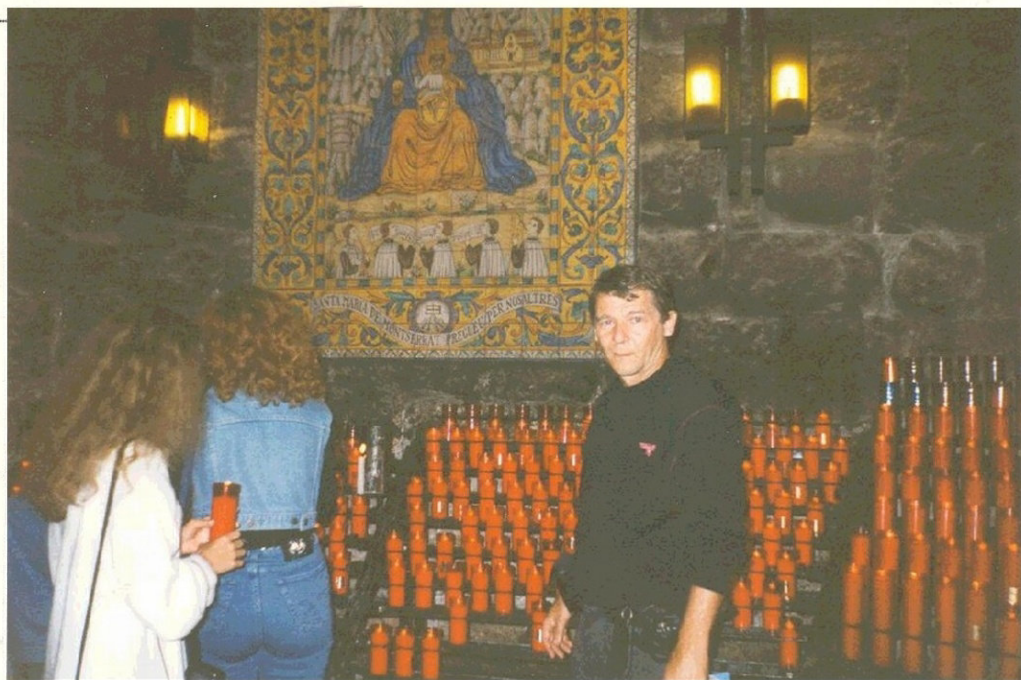
Jsme na místě. Pedro nás vypustí z autobusu, což pro mne znamená okamžitě si zaplavit všechny čivy nikotýnem. Jenže Zrzka je neúnavný profík. Nenechá nás ani vychutnat tak neskutečnou blízkost boha, seřadí nás do jakéhosi patvaru, zvedne ruku s nějakými prospekty a vyrazí tempem hodným olympijského chodce. Lituji méně pohyblivé spoluobčany, neboť jejich případné endoprotézy právě absolverovaly tu nejtěžší pozáruční zkoušku. Ty prospekty v ruce naší průvodkyně mají také své opodstatnění. V tomto bohulibém koutku světa nepanuje vůbec poustevnický klid. Takovýchto autokarů, jako

je náš, jsou tu desítky a desítky. Takových to vyjevených výprav jako naše také. Různých národností a tím pádem i jazyků. Kdo chvíli stál, již stojí opodál. A právě ony prospekty byly tím majákem, jenž nás vyvedl z počátečního Babylonu.

Konečně stojíme na nádvoří kláštera. Být to jinde, řeknu: normálka. Ale tady... Představte si vysokou a nepřístupnou horu. Silnice samozřejmě neexistovaly. Snad nějaké stezky. A po nich je přinešeno každé prkno, každý hřebík, sochy, mramorové kvádry, klášterní výzdoba, obrazy, železné mříže, postele a knihy mnichů. Ale dříve než sem všechno toto dopravíte, vezměte si klíny a kladiva a polovinu hory odstraňte. Vytvoříte plošinu, jako by jí projela obří čepová fréza. I proto se Montserratu říká hora rozříznutá pilou. Když máte tuto plošinu, postavte na ní honosný klášter a do zbylé, neodfrézované poloviny, vytesejte chodby, motlitebny, sklepy, sklípky a něco jako altánky. Neuvěřitelná architektura. Právě to dělá Montserrat Montserratem. Nikoli klášter jako takový, ale prostředí, upravené prostředí, v němž byl vybudován. Nic proti Karlštejnu, Kája byl velký panovník, ale v tomto případě šlo o stavbu na přístupné zelené louce.

Máme na hodinu rozchod. Co se dá stihnout za jednu obyčejnou lidskou hodinu? Jdeme se nejdříve podívat do chrámu, kde probíhá pravidelná ran-

ní mše. Mniši se-
dí v rovnaní v
pravidelných
řadách před ol-
tářem, za nimi
pár věřících a
za nimi koluje
promenáda tu-
ristů. Vstoupí,
podívají se,
nerozumí, odej-
dou. Jako v ZOO.
Jdeme se tedy
podívat do při-
lehlých prostor.
Nejprve tzv.
svíčkovna. Kou-
píš svíčku, za-
pálíš a přeješ
někomu nemoc-
nému zdraví.
Je to téměř
zautomatizované.

Přeji zdraví všem nemocným a svíčku nekupuji (2 piva). Procházíme pod portály, prohlížíme fresky a Dáša všude orientující se zjišťuje, že fronta přede dveřmi ukrývajícími Černou madonu se zvětšuje. Jdeme tedy zaujmout pořadí. Černá madona je totiž super exkluzivní relikvií tohoto božího stánku. Pokud se jí člověk zbožně dotkne a v myslí si vybaví jakékoliv přání, má naději na jeho splnění. Tisíce, milióny turistů nezajímá ani tak architektura Montserratu, jako možnost, že i já pohládil Černou madonu, že i já jsem vyslovil v myslí utajené přání, i já mám naději na jeho splnění, vždyť jsem pro to udělal téměř vše: vystál jsem frontu na dotek Černé madony.

Černá madona je jedna z nejznámějších madon celého světa. Shodou okolností jsem o ní před dovolenou četl. Neuložil

jsem všechno do své chatrné paměti, ale vím, že hrála důležitou roli při pokřesťování Hispanie. V době silného vlivu arabské kultury, a tím i koránu, právě její černá plet' měla překlenout rozdíly Španělska a Afriky.

Tajemná vrata k ještě tajemnější madoně se měla otevřít hned po skončení bohoslužeb. Mezi tím byla již fronta slušná a za námi ještě slušnější. Na nádvoří foukalo a byla zima. Co jiného čekat na horách.

Takže čekáme, sledujeme hodinky a různě se pokyvujeme, abychom zahrnali chlad. Konečně se daleko před námi dveře otvírají a dav se důstojnými úkroky vydává vstříc svému štěstí. Je to doba, než se dostaneme do vrat, pryč z průvanu, blíž k Madoně. Ale když tam jsme, zjišťuji, že ona vzývaná soška je ještě v nedohlednu. Projdeme mnoho komor a komůrek, nábožensky vyzdobených, neznámým jazykem popsaných, než se před námi otevře komora poslední. Komora posvátná a vzácná, protože kdo z českých chasníků si sáhnul na Černou madonu? Kdo mohl vyslovit přání, jež by změnilo pklidný chod tohoto světa? Kdo měl možnost otočit kolem osudu?

Černá madona je celá za sklem. Předpokládám, že nerozbitným. Ve skle je však vykroužen otvor, z kterého vykukuje kus jablka, jehož se tedy může

normální smrtník pokorně dotknout. Je zde zákaz fotografování. Přesto riskuji vyobcování z církve a připravuji fotoaparát. Je zde šero, nechce se mi stále dobít blesk a Dáša je přítom již na řadě. Vztahuje ruku na Madonu a v očích jí jiskří jistě šlechetné přání. Já ale nemohu fotit. Indikátor stále

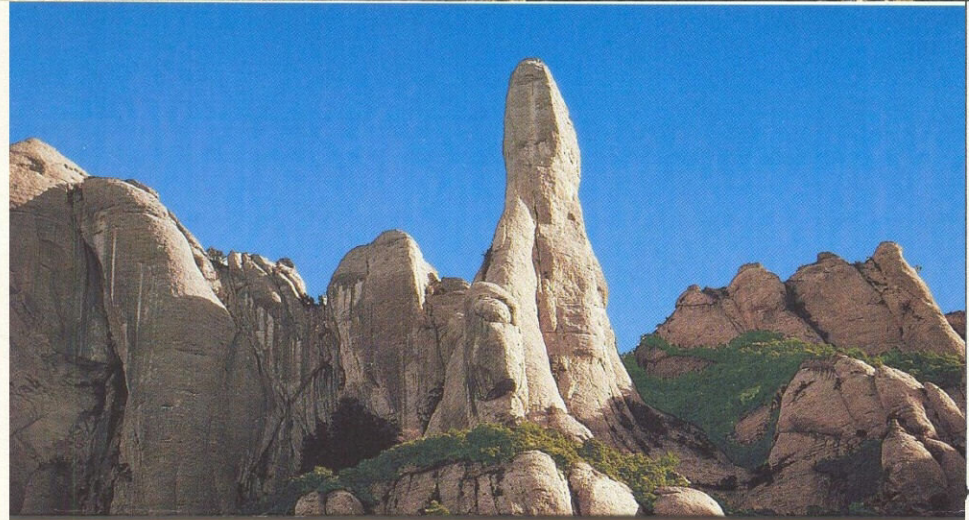
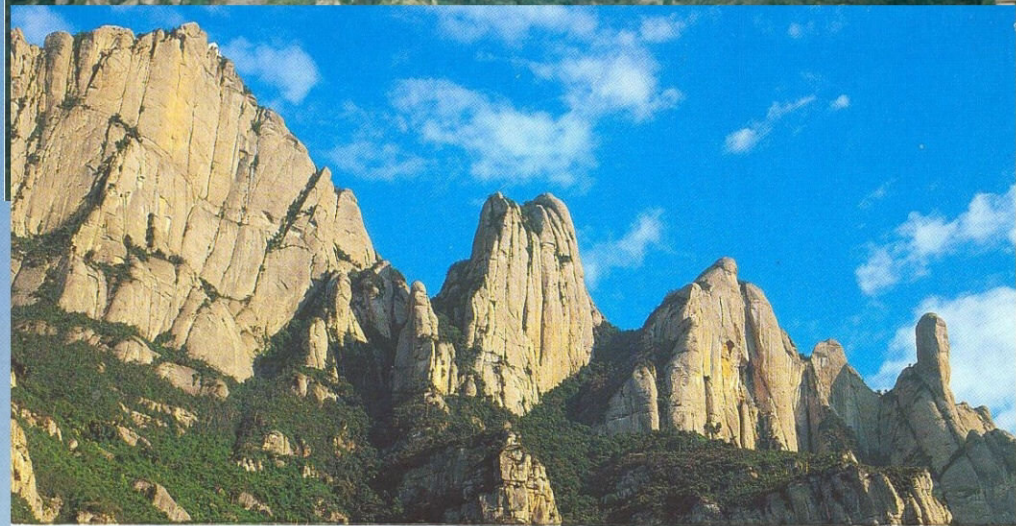
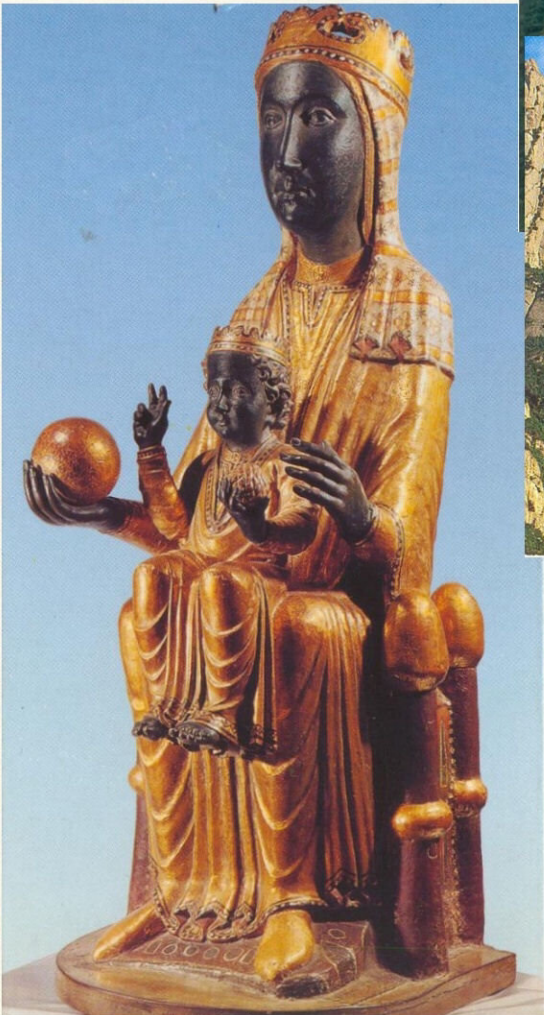
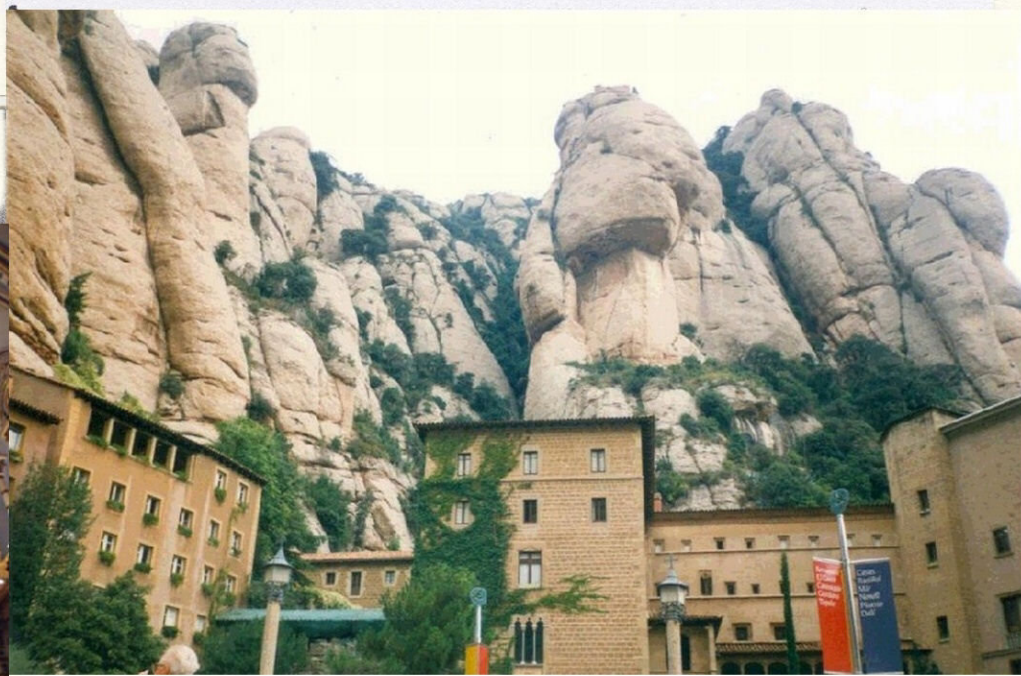
bliká, a když přestane, ve spěchu mačkám něco jiného než spoušť. Přesto blesk zableskne, i když o něco později než měl.

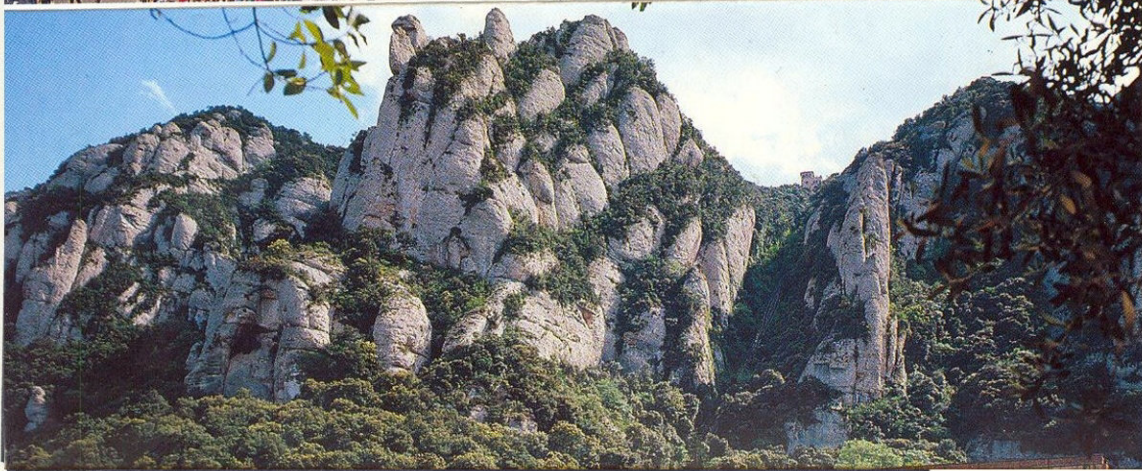
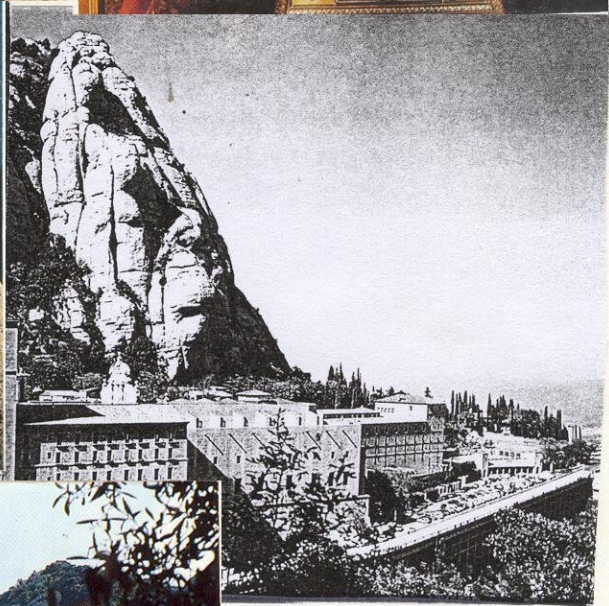
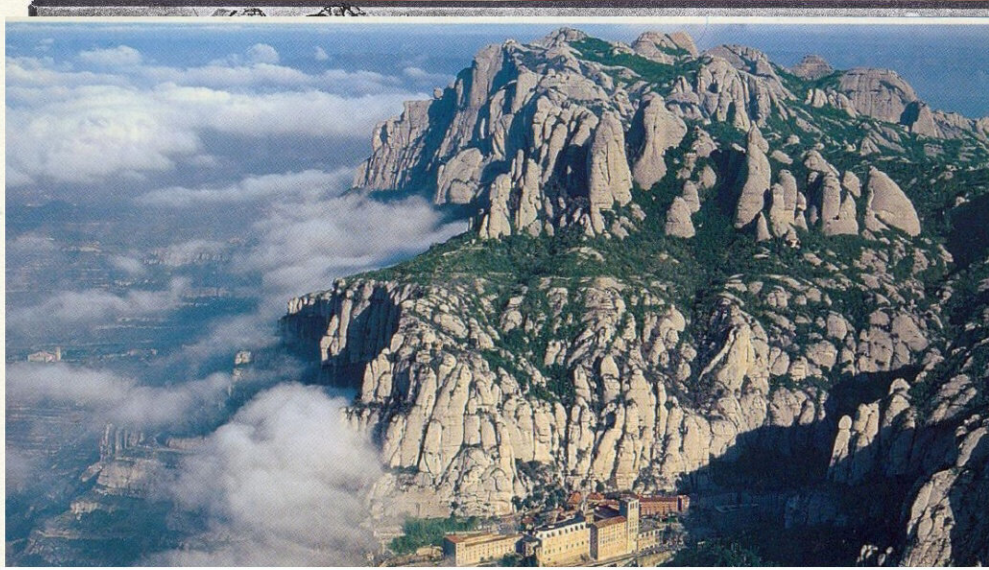
A já jsem na řadě. Lehce se dotýkám oblyštěné koule a v podstatě nemyslím na nic. Mám však v duši klid a mír a na těch pár vteřin jej přeji všem. Všem mým blízkým i přátelům. Ne peníze, moc či prospěch. Jen takové obyčejné věci jako štěstí, zdraví a lásku.

A to bylo moje setkání s Bohem.

Snad jsem ho nezklamal.

Zbývá ještě několik minut času, a proto zvolna obcházíme celé nádvoří. Kupujeme prospekty a nový film do aparátu, protože kdo mohl tušit, že zde udělám tolik obrázků. Potom ještě vedle v bistro dvě obložené bagety, abychom udělali zadost i tělesným potřebám a sestupujeme k autokaru. Na parkovišti jich stojí již pozeňnaně, ale španělský nápis Marta tour nelze přehlédnout. Fouká

studený vítr, jenž zahaluje vrcholky Montserratu bílými chuchvalci mlhy, a my jsme docela rádi, že sedíme pohodlně uvelebeni na svých místech.

Jožka sice býčím hlasem sděluje své rodině souhrn rozjitřených dojmů, ale nám to zatím nevadí. Zatím Pedro však již projíždí závorou, kde zaplatil parkovné, a my se šineme po druhé straně hřebenu níž a níž. Propast pod námi je stále obrovská, na jednom nižším skalisku vidíme ženský klášter, jenž prý byl propojen podzemními chodbami s klášterem hořejším, a to z důvodů značně požívačných. Nechtěl bych být v té době tunelářem. Bylo by to jistě o hodně těžší a namáhavější než tunelovat v Čechách. Avšak láska prý hory přenáší, v tomto případě podkopává.

Jsme stále níž a níž. V uších je zalehnuto, musíme dělat takovéto kapří nadechování, aby se tlaky vyrovnaly, ale co je nejdůležitější, v dálce na vrcholcích těchto podivných zaoblenin se počalo nejprve nesměle, poté již téměř nastálo, objevovat Slunce. Mračna jako by se se vstřebávala někam za horizont, snad požírána samotnými Pyrenejemi, a když jsme konečně dojeli až do údolí, kol nás všude se již prostíralo pravé a nefalšované španělské, pardon, katalánské léto. Opět najíždíme na dálniční síť a vysoká stěna Montserratu mizí v dálce, jako by šlo o podivný, fantastický sen.

Barcelona, správné centrum Katalánska je nejprůmyslovějším městem Španělska. Vůbec celé Katalánsko se podílí 70% na průmyslovém potenciálu celého kraálovství. Trošku mi to připomíná země Koruny české v rakousko-uherském mocnářství. I my byli hybnou pákou pokroku v celém středoevropském regionu. A to již před sto lety. Co nedokázalo pár debilů v čele státu a spolenectví na věčné časy, to dotvrdila vexlácko-komsomolská klika posledních let. Ještě že dělám v Tesle, kde se tradice opravdu ctí. Sice neplatí, ale ctí. Neboť chudoba cti netratí.

Ale dosti brekotu, projíždíme průmyslovými předměstími Barcelony. Podle Zrzky se jedná o nehezke a neexklusivní konglomerace, ale já v tomto případě mám pochyby, zda ona slečna byla někdy ve Vysočanech, Karlíně či Smíchově. Ale to je věc názoru. Dálnice se stále zhušťuje a zhušťuje a my pojednou stojíme. Pět minut, deset, půl hodiny. Když se asi potřetí probudím z příjemného klimbání, zaryčí Jožka na celý autokar: "Je to tu zapchaté jako v riti!"

Tento pro nás zcela neznámý fakt opět putuje tichou poštou směr manželka, švagrová, bratr. A když se vychloubačným pohledem ještě rozhlédne po všech okolosedících, tedy především po nás, že už to "jednou" zažil, a to v Praze, začnu mu skrytě závidět ten jeho nedostižitelný světoběžnický rozhled.

Ale všechno má svůj konec, každá zácpa musí jednou skončit, i taťo. Zvolna se rozjíždíme, marně hledám, co nás tak zdrželo, ale nevidím nic, ani bouračku, ani práci na dálnici, nic. Zkrátka podivuhodné zákony dálničního shlukování jsou universální. Ať jde o Barcelonu nebo Mirošovice.

Než dojedeme do centra, ještě pár Zrzčiných informací: průměrný plat v Katalánsku je 120000 peset (24000 Kč - opět pozn. jde stále o rok 1997). Zdravotní sestry berou 150000 p. a lékaři 200000 p. Musel jsem se slzami v očích politovat ten zubožený a stále dotovaný kout Evropské unie. Zvláště když jejich spotřební ceny se pohybují mírně nad ceny našimi.

A ještě jedna kuriozita - kakající strejda. I když Dáša se neustále snaží nevinně naivní Verunku obalamutit a překládá tvrdošíjně tento výraz jako kakající děda. Má k tomu zřejmě své

skryté, a hlavně zřejmé důvody, ale přesný překlad opravdu zní: kakající strejda.

Takže: Katalánsko, byť silně katolická země, neustále míchá své tradice s maurskou kulturou. Proto je zde všechno trochu jinak. Odbočím: v Katalánii třeba neexistuje pohřbívání do země. Hřbitovy jsou jakési labyrinty, klikatících se silných zdí, do kterých se vedle sebe, pod sebou i nad sebou ukládají nebožtíci. Otvor ve zdi je tak akorát na rakev, jež se zazdí mramorovou (či jinou) deskou. To však neznamená, že zámožnější rodiny nemají své hrobky. Ale k tomu strejdovi: Někdy před Štědrým dnem dostávají katalánské děti krásné polínko, které je tvarováno do mužského obličejce. A to je ten strejda. Děti se o něj starají, myjí ho, nosí mu dobroty či jiné laskominy, ale hlavně mu před spaním šeptají svá nejtajnější přání, konkrétní názvy dárků, jež by si přály. No a na dovršení toho všeho, když se blíží čas nadílky, (což je koncem roku) vezmou si ohebný proutek a s láskou vpravdě křesťanskou seřežou strejdu, co se do něj vejde, aby opravdu vykakal co nejvíce dárků. Asi pro tento cynický úkon Dáša neustále trvá na překladu kakající děda.

No a my projíždíme Barcelonou. Panorama zleva, panorama zprava. Zrzka nás přímo zahlcuje informacemi o všech významných budovách, jež ční nad rozsáhlou mozaikou střech. Není možné vše postřehnout či si zapamatovat, zvláště když lidské hlavy nejsou cvičené na otáčení kolem své osy.

Jedeme kolem FC Barcelona. Fotím. Když schovám fotoaparát, zjišťuji, že jsem zaznamenal jen jakési administrativní budovy, zatímco kolos se vynořuje našim zrakům až nyní. Musíte přilepit nos na okno autobusu a vzhlížet hodně, hodně nahoru, abyste viděli konec vnější strmé stěny tribuny.

Jedeme tam a jedeme tudy. Míjíme slavnou býčí arénu. Trochu to vypadá jako Holešovická tržnice, neboli dříve pražská jatka. Podobnost až nápadně náhodná.

A je tu první zastávka: Olympijský stadion. Krásnej areál. Málokdo ví, že byl postaven již ve třicátých letech a teprve díky olympiádě zmodernizován a dostavěn. Vidíme na vlastní oči kalich věčného olympijského ohně, jenž je vlastně umístěn vně stadionu, a tudíž musíme znovu obdivovat lukostřelce, upoutaného na invalidní vozík, jenž se napoprvé trefil ohnivým šípem až z vnitřního oválu atletické dráhy.

Zrzka však již netrpělivě hledí na hodinky, a proto hurá do

autobusu. Další zastávka - barcelonský přístav.

Jožka sice mezitím opět sděluje své nově nabyté dojmy, samozřejmě upravené svou svéráznou filozofií. Ale to už ra-

ději nevnímáme. Barcelonský pří-
stav-pokud by
zde nebyla o-
pravdu krásná
vyhlídka na ce-
lé město, není
žádný zázrak.
Moře rozdělené
moly, nějaké
větší lodě a
jeřáby. To my,
co jsme v do-
bách nejpev-
nějšího svazu
Varšavské smlou-
vy mohli zhléd-
nout námořní
základnu v Pene-
munde, to my by-
chom mohli vy-
právět...

Cestou zpět se
ještě nechávám
fotografovat
mezi sochami
tančícími kata-
lánský národní
tanec, a nutno
dodat, že mi to
šlo. Jde to i Pe-
drovi, prokousá-
vá se jednou
křižovatkou za
druhou, občas s
profesionální
zkratkou, kde
bych se bál jet
na kole, natož
tímto nablýs-
kaným autoka-
rem, aby se díky
těmto kouzlům
před námi jako
tyčící se obří
prst zjevil
pomník Kryštofa
Kolumba. A za ním
Ramble a Kata-
lánské náměstí,
srdce i mozek
Barcelony.

A na to všechno nám nemilosrdná Zrzka dává pouze
jednu, jedinou hodinu. Vystřelíme tedy jako závodníci světového po-
hárů v orientačním běhu, a záhy se zastavujeme před chrámem svaté

Eulálie. Chrámem, kde se mimochodem několik dnů po našem odjezdu do Česka konala svatba samotné královské dcery, za účasti všech možných i nemožných celebrit. Nevím, proč na nás nepočkali. Vždyť my toho zase tolik nesníme. A ostudu také neuděláme. Byli jsme na mnoha svatbách a nikdo si nestěžoval. Tak nevím, proč ten Carlos čekal, až odjedeme. Asi nás někdo pomluvil. To víte, Češi...

Frcházíme tedy tím eulálijským chrámem, snažíme se být ohromeni tou velkolepostí, tou nádherou, bohatstvím a honosností, abychom se nakonec velkolepě usmáli: Jo, dobrý, Katalánci, je to hezký, ale za sv. Víta bychom to nevyměnili. On také nikdo nic měnit nechtěl, takže vzhůru na Ramblu.

La Rambla je takovým křížencem Václaváku a Příkop. Vlastně křížencem... Rambla je Rambla. A není na tom světě nic stejného. Ale přesto si představte, že Václavské náměstí rozšíříte tak, aby se do jeho prostředku vešly Příkopy. A tato pěší zóna uprostřed náměstí je zdrojem všeho toho podivného, bláznivého a katalánského. Jsou tu stánky se vším možným od klecí s papoušky a kanárky, přes květinové království až po malý barcelonský Montmáter plný mladých a mohu říci, že i talentovaných muzikantů a hlavně malířů. A všemu tomu vévodí tzv. živé sochy.

Jsou to většinou studenti herectví, jakož i komedianti amatérští, namaskovaní, nalíčení, nabarvení až přebarvení, jako samotné sochy. Mimosměšťan, zlatý kovboj, Zeus spolu s bohyněmi, Elvis a další a další stojí nehybně, ni brvou nepohnou, důstojně a mrtvě jako skutečné monumenty nes-

katedrála

La Rambla

kutečna. Ovšem, najde-li se zvědavý ale hlavně dobrosrdečný turista, jenž vhodí do vedle stojící pokladničky jakoukoliv minci, socha se pohne a důstojným, téměř zpomaleným divadelním gestem dá najevo své díky. Tato gesta jsou tak ojedinělá a tak překvapující, že se opravdu vyplatí vhodit do kasičky i celou desetikorunu (českou). Vždyť cinká stejně jako dolar či marka.

Chvíli jsme se dívali i na jiné dobrosrdečné dárce, a pak téměř poklusem na konec Rambly, abychom alespoň zezadu viděli Columba mířícího metrovým prstem směrem k americkým břehům. A znovu poklusem zpět.

Cestou jsme chtěli koupit něco na zakousnutí, ale jako naschvál byly všude fronty, nebo strava s delší dobou přípravy. Vyřešili jsme to tedy tak, že v jednom pekařství byly zakoupeny kříženci loupáku a šátečku, které jsme tedy nakonec za chůze hladově shtali. Stihli jsme ještě opravdu pouze nakouknout do místní tržnice, hlavně na mořské produkty, speciálně na ty různé fujtajbloviny, a potom už jenom směr autobus.

Míjíme s povzdechem divadelní muzeum kostýmů a loutek, krámy a stánky všech možných sort, probíjíme se líně zevlující barcelonskou bohémou, mírně promíšenou též líně zevlující galérou. Pozor na pěněženky a kabelky! I tady se krade. Patří to prý ke koloritu. Oh, Praho, Praho, jak jsi v tomto případě evropská.

Pedro zatím různě popojíždí a pocouvává, zkrátka rafinovaně mění pozice, neboť na Katalánském náměstí je zákaz zastavení, a my někde nastoupit musíme, což se na etapy povede, a jedeme dál!

Zrzka mezitím vypráví cosi o nějakém Gaudím, a že se jdeme podívat na zgradu na některá jeho díla. Já sice znám jenom Gandyho a mám již ke všemu tak obroušené nohy, že na nějakou zahradu a v ní snad přiblblé sochy nemám ani pomyslení. Domů, jíst, pivo - a postel!

Avšak kultura má přednost, což sice nerad, ale odevzdaně přiznávám. Komentář z průvodcovského sedadla zatím hovoří o jednom z nejslavnějších světových architektů. Podivín, žijící v letech 1852 - 1926, vytvářel a vytvořil tak bizarní stavby, že by i kulísáci z Hollywoodu bledli závistí. Jeho oblíbené rčení znělo: "Přímka je dobrá pro člověka, křivka je dílem samotného boha."

A vskutku, projíždíme širokou třídou, kde stojí jeden jeho dům nalevo, druhý o kus dál vpravo. Světe žasni, tzv. tančící dům na Rášínově nábřeží je proti těmto výtvorům ubohým a strohým paneláčkem beze všech přízdob. Nikde přímka, nikde pravý úhel, jako by nějaká geometrie ani neexistovala. Sloupy balkónů ve tvaru lidských kostí, klenby jsou nadočnicové oblouky gigantické lebky, nad tím vším kupole a bambule a co já vím, jak to nazvat. Je to tak divné, ale tak originální, že je to až hezké.

Colombův pomník

I když slovo hezké je nevýstižné. Odporně přitažlivé. Nakažlivě odpudivé. Neformálně estetic-ké. A to nic není proti té mylně chápané "zahradě". Vzdělanci jistě dopředu vědí, že se jedná o monumentální kostel Sagrada Familia. Tato epochální stavba byla započata před více než sto lety. Nepamatuji si jméno původního architekta, ale když po jeho smrti vlétl do tohoto stave-niště jako ura-gan samotný Gaudi, nezůstal kamen na kameni. Lépe řečeno, nebylo nic původního bouráno, ale rozmáchlá přestavba zastínila již tak originální námět.

Obcházíte-li Sagradu s fotoaparátem v ruce, s hrůzou zjišťujete, že nelze do několika fotografií obsáhnout celou rozmanitost chrámu. Co úkrok, to jiný pohled. Nejprve čelní stěna od původního tvůrce, potom rakovinné bujení Gaudiho šílenosti, jež narušilo vše dosud pozemskému i nadzemskému obvyklé. A potom zoufalý pokus současného architekta, jenž se snaží stavbu dokončit a spojit originalitu 19. století s avantgarní eufórií Gaudiho rozletu. Nutno říci, že se mu to nedaří. Jasně všechny tři tvůrce rozeznáte. I bez odborného výkladu. A to se prosím bavíme pouze o vnějších interiérech. Vnitřní exteriéry ještě neexistují. Nezasklenými okny vidíte pouze spleť žebříků a lešení, sloužících snad teprve ke zpevňování klenutých stropů.

Je před tebou, Barcelono, ještě hodně práce. Možná další století. Ale to bys musela porodit celou četou takových bláznů, jako byl Gaudi. Já si myslím, že šlo o mimozemšťana, ale to by mi u Katalán-ců neprošlo.

Tento génius bizarnosti se nikdy neoženil. Žil nejdříve se svým otcem a potom úplně sám. Když ho v roce 1926 usmrtila tramvaj, nikdo ho nejprve nepoznal. Byl logicky odvezen do márnice pro bezdomovce a bezejmenné. Čistě náhodou jej poznal až jeden ze soudních lékařů, který žil v jím postaveném domě. Až potom mu Barcelona vystavila pohřeb vskutku královský. Jak malý je někdy rozdíl mezi slávou, bohatstvím a nicotou. Mezi vděkem a zatracením. Mezi smůlou a štěstím. Mezi přímkou a křivkou...

Na shledanou, Barcelono! Jedeme zpět. Do Calelly. Snad se ještě někdy uvidíme, i když asi ne. Člověk není tak bohatý, ani tak dlouho na světě, aby se vrátil na místa již poznaná. Příště snad Řecko, Egypt, co já vím?

Vždyť i v těch Sudoměřicích jsou místa, kam naše noha nevzkročila. Lovíte hřiby v jihočeských lesích, trochu zabočíte a jste, že se divíte, proč jste tu ještě nikdy nebyli. A to je Černý les

o rozloze X hektarů. A co teprve celý svět? Jak tam někde jinde musí být také krásně.

Zrzka se s námi oficiálně rozloučila a Jožka na oplátku začal svými tlapami rytmicky vytleskávat, jak byl zvyklý ze slavných schůzí výběrových moravských JZD. Jeho rodina se přidala a my jen čekali, na jaká to skandovaná hesla dojde. Nedošlo. I chasníci se občas unaví.

Konečně jsme na hotelu. Večeře, pivo - a postel. Máme si toho dnes opravdu co nechat zdát.

Den čtvrtý - moře

Dobrééé rááááá, Katalánsko!

Téměř řičím, když odkryji zatemňovací závěs. Kol kolem takové ažuro, že i volební bigboardy ODS blednou závistí. O tom, jaký program dnes bude následovat je okamžitě a zcela jednomyslně rozhodnuto - moře!

Zatímco se má drahá polovička věnuje ranní toaletě, já si na našem balkóně ordinuji první nikotýnovou injekci. Postupně se roz-

šiřující zor-
ničky zvolna
mapují panorá-
ma přede mnou
se prostírají-
cí. Pesimista by
řekl, že hledím
na popelnice,
parkoviště au-
tobusů a neudr-
žované pole
asicukrtřtiny.
Jenže já neci-
vím kolmo dolů,
neboť nejsem se-
bevrah, vybíra-
jící si místo
dopadu, nýbrž s
hlavou hrdě
vztyčenou upí-
rám zraky až k
prosluněným ob-

zorům, které lemuje vlnité pohoří, osázené políčky i sady, statky i honosnými haciendami a samozřejmě vysílacími věžemi TV či Telecomu.

Jenže my musíme rychle na snídani, zabalit si plnou polní běžného přímořského vybavení a již pádíme vyschlou řekou na pláž. Cestou si ještě koupit dvě rákosové rohože, aby se píseček nezadíral a už, už si hledáme místečko. Jdeme tam, kde jsme byli v sobotu, všude ještě poklid, lidí málo, písek příjemně chladí a moře hučí a hučí. Ihned se vnořujeme do té blahodárné masy rozkoše a teď zmáčení a zmoženi životem jenom relaxujeme a inhalujeme. Střídavě petru, střídavě vlhký a asi o něco zdravější vzduch. Jen křik racků a ševelení vln. Člověk a příroda. A Jožka...

"Kurva, to je vln!" donutí jeho snad vtramplantovaný amplion zvednout hlavy celoevropského vzorku. Za ním samozřejmě jako

vzorně vycvičená rota pochoduje zbytek rodiny. A přímo k nám. Přímo vedle nás! Bez pozdravení (možná že nás už nepoznali), bez předběžného dovolení rozbíjejí své ležení. To je plků, než se všechno sylvékné, zabalí a zase vybalí, přenesse a zanese.

"Jakej je čas?" ptá se Jožka bráchy.

Ten se jak na povel vrhne do všech těch rozvrstvených hromad krámů, aby nakonec s vítězoslavným úsměvem vytáhl staré dobré Pa-bědy. "Půl desátý!" Odpovědí je mu bujarý Jožkův smích, nutící všechny zvednuté hlavy napodobit pštrosy.

"Čas je přece blbej," směje se dále Jožka.

"Ale já mám půl desátý!"

"Jenže já se ptal na čas, ne na hodiny. To je ten fór."

"Tak proč chceš vědět, že je půl desátý?"

"To bych se zeptal, kolik je hodin."

"Tak proč se ptáš?"

"Abych věděl, že je půl desátý."

"Z toho jsem blb."

"Jenže, ty seš blb!"

Po této intelektuální přestřelce se zvedám a chci přenést naše svršky někam dál, nejlépe daleko.

"Vydrž," utěšuje mě již stoprocentně uvelebená Dáša. "Tihle půjdou určitě za chvíli na oběd. Pak bude klid."

Opět měla pravdu.

Po necelé hodině se Jožka počal ošívát a s vášnivým leskem v očích vizionářsky hádat, čehože se asi dneska nafutruje. Když už vyjmenoval nejméně polovinu moravské zabíjačky, rodina se slitovala, sbalila svůj tábor a odebrala se za vidinou silně materiální. Přesto si Jožka ještě neodpustil filozofickou poznámku na adresu moře. Sice s kanoucí slinou v koutku úst, ale musel to říci. Musel to ze sebe zkrátka nějak dostat: "Kurva, ty vlny, já to pozoruju a voni se tak vlněj. Úplně jako - vlny."

A pak odešli. Pro nás už navěky, neboť již od odpoledne jsme začali chodit na druhou stranu silnice-koryta. Opět se rozhostil klid a pohoda. Myšlenky se rozletěly jako z klece vypuštěný ptáček, a proč si to nepřiznat, i díky Jožkovo plodné inspiraci. Moře. Vlny. Vlny jako vlny (geniální). Zahleděl jsem se do tohoto vodního hemžení a přeervalování, klokotání a pění asi jako Motýlek na Dábelských ostrovech a na rozdíl od něj jsem dospěl k této teorii:

TEORIE VLN:

Každá vlna je jiná. Jedna menší, druhá větší, některá obrovská. Nejde určit pořadí této kvality. Někdy se velká vlna roztříští o vaše kotníky, jindy se bezvýznamně zašplouchání vzduje do metrové zdi. Nejde předvídat, pouze experimentovat. Horní vrstva vody vás hrne ke břehu, spodní naopak má tendenci táhnout do moře. Takto jsem jako tichomořský surfař vždy čekal, zády obrácen k moři, na tu svou vlnu. Občas vás přelila, občas jen zašuměla, ale pak ta pravá vámi mikla jako tornádo a vy jste letěl po bříše až mezi turisty na pláž. Krásný zážitek. Mělo to však jednu nevýhodu. U břehu kolovaly v rozvířené vodě miliony a miliony částek písku, které vnikaly všude. V mém případě hlavně pod plavky, takže teoreticky musely utěsnit všechny otvory pod plavkami se nacházející. Leč nezoufejte, protože mé tělesné tekutiny, jakož i tužší bioodpadní skupenství tuto cementózu bez problémů odstranily. Mám totiž silný organismus. Ale to už se bavíme o hovně, místo abychom vstřebávali báječnou atmosféru Katalánska. Proto konec teorií! Zvláště když praxe bývá odlišnější.

Ve dvanáct hodin už i to slunko bylo jaksi větší a vlahý mořs-

ký vzduch mnohem teplejší. U nás doma bychom řekli: "Uf, to je pářák," a snažili se zalézt někam do stínu. I mne tady tato přímo rouhající se myšlenka napadla. Z pod přivřených víček monitoruji okolí, však stínu nět. Na španělských plážích obyčejně rozsochatá česká dubiska nerostou. Neroste zde totiž nic. Jste pouze dobrovolně grilováni na rozpálené píšečné pánvi.

Dáša však spokojeně rozvalena, vstřebávajíc ultrafialové záření jakoby nic (v tuto chvíli ji podezřívám, že její geny mají možná původ na ostrovech Bali či jiných tichomořských oblastech) a řekl bych, že dokonce i přede. Její relaxace je však stále narušována mým neklidným přehazováním, krčením a snahou zahrabat se jako krtek kamsi do stínu a chladu. Její pohled říká vše - dívá se na mne jako na nepodařeného mutanta, člověka ze slunka chorého. Milosrdný tón v jejím hlase nesmí mást: "Je toho na první den dost, měli bychom jít přes oběd na hotel."

"Jak myslíš," spadl mi ne kamen, ale celá skála ze srdce. "Ale není to škoda?!"

Není! Než abych na samém začátku dovolené vyschl a ochořel, přinejlepším ze slunečního žáru ještě více zblbl, lépe zachovat tradiční lunch time. Lunch time (polední přestávka) do- držována i místními slunečními otužilci. Nastává čas lenosti, odpočinku, siesty, což značí zalezení kamkoliv do stínu a chladu, nejlépe v horizontální poloze. Zkrátka, je moc horko a don Pedro nezarábá. My jsme samozřejmě ani zarábát' nechtěli. Fuškou byla už jenom cesta na hotel. Ale ten chládek, příjemně vlažná sprcha, zbytek uheráku k obědu, tradiční česká káva a co jiného než sladká dřímota se nabízí potom. První ovečka, druhá ovečka, pět prstů jedné ruky stačí na to, aby český pracující, zmožen buržoásní zahálkou, usnul jako dřevo.

Nemusím, doufám, popisovat to, co následovalo odpoledne. Cesta k moři, pláž a válendo, koupando a různými mastmy mazando a opalovando. Slunce stále

pálí jako v Africe, což vysouší pokožku, ubírá tělesných tekutin, kteréžto je třeba řádně doplnit a to hádejte čím? Správná odpověď zní: one litter of bear. Už jsme tam zase seděli, teď již pouze v příjemně teplém podvečer, já objímám tu obří amforu božského moku a kebych sedel na konari, bolo by mi vraj dobre. (Herdek, já znám jazyků. Co ta cizina dovede v člověku probudit.) Probudila však daleko více, neboť takto úspěšně zahálčivý den se musí také úspěšně zakončit. Zvláště, když plakáty na hotelu lákají na noční show, a to na vystoupení tanečního souboru Flamengo.

Četl jsem v některých časopisech exklusivní rozhovory s tanečnicemi našich tuzemských nočních podniků a podle odpovědí typu: manželovi to nevadí, nejúspěšnější je vystoupení u tyče, vždyť je to přirozené, hlavní je rychle servat

podprsenku, jsem si jen tak pro sebe říkal: Vító, Katalánsko, ohnivě ženy, bože, kams to vlez?!

S nervózním očekáváním jsem usrkával první, druhé, třetí Campari a rozhlížel se po baru jakoby nic. Co mě také může překvapit? Nenuceně vedu konverzaci typu :Uf, to bylo dneska vedro! a : Uf, to bude zítra zase vedro! mezitím posloucháme unylé melodie pamětnických let, tentokrát v podání jakési disco-dívčiny a nebyt našich západních sousedů MADE IN DDR, nebylo by snad ani na co koukat.

Pro nás, dřívější účastníky výměnných podnikových rekreací typu Zemplin - Malá Úpa (Pro mladší čtenáře: jde o doby reálného socialismu, tedy roky před houfným rozebíráním Berlínské zdi) tedy pro nás nejde o jev nezvyklý, naopak v těch časech naprosto samozřejmý. Němci totiž k moři, ke svému moři, nejezdili jen tak, jak je napadlo. Co by to také bylo za pořádek. Oni museli být svým podnikem vybráni, což se rovnalo téměř vyznamenání, a takto prokádování mohli teprve společně reprezentovat svou organizaci. Samozřejmě v čele se svým grupenfurherem, jenž dohlížel nejen na přesné dodržování programu, ale i na morálku a věřím, že i na osobní hygienu. Nebylo vzornějších a ukázněnějších rekreatantů, než tihle preferovaní Němci, jímž bylo párkrát za život dovoleno strávit svou dovolenou u moře. U jejich moře. Ale to by byl námět na další politický cestopis, jenž by se pravděpodobně jmenoval: Jak se mi podařilo prosazovat plíživou kontrarevoluci na FKK plážích. Takže, pro nás dřívější účastníky těchto internacionálních akcí to zase nebylo takové překvapení pozorovat tuto partu lidí ve věku 60 let až smrt.

A tahle grupa, zjevně vychovaná oběma tehdy neporazitelnými, socialistickými, dělnickými stranami, dorazila, zjevně využívajíc výhod kapitalismu a hlavně kupní síly německého důchodu, až sem, do Calelly.

Nechali si rezervovat celou řadu stolů pod okny. Stoly byly samozřejmě vyrovnané, na všech stejná výzdoba, stejný počet skleniček a jednotně rozmístěné džbánky sangrie. Zatímco běžní obyvatelé hotelu se různě trousili do baru, jedni v šatech, druzí v bermudách, třetí v džínách (my), stoly stále zely prázdnotou. Až pojednou ode dveří průvod dědečeků a stařenek, v pravidelném tvaru, téměř prvomájová demonstrace, s příslovečným halasem, hudba nehudba, hosté nehosté, dopochodoval ke svým místům. Ne, že by si sedli, tak jak přišli, česky řečeno: rovnou na prdel. Ne, tady existuje zasedací pořádek: Klaus támhle, Gertruda sem a Fritz až na konec. Konečně sedí, dokonce i ztichli, hledí před sebe a čekají. Proboha, na ale na co? Zpousta pití je přímo před nimi, zábava možná, pohov, volno, zpívat! Ne! Až teď přichází ode dveří jejich spása. Jejich grupenfurher. Možná, že teď říkají maine manager, nevím. Pravda je, že šéf se usmívá, všem kyne, oni jemu, vděčnými zraky se vpíjejí do jeho zvolna usedající postavy a jakmile si bůh nalije svou číši sangrie, třaslavé ruce na sebe nad bílým ubrusem nedočkavě narážejí, abych si i já honem nalil, abych se rychle mohl organizovaně bavit. A když pár dědečeků zjistí, že zde platí zákony výše popsaných Happy hours, a za jedno placené pivo dostanu dvě, byly okamžitě džbánky limonádově chutnající sangrie zapomenuty a pivo teklo proudem jako na berlínské periferii. Zbývalo se už jenom zaklesnout v podpaždí kolébat se, kolébat se a zpívat... Z toho plyne poučení, že zvyk je opravdu železná košile. Ať hnědá či rudá. A jestli pak není lepší ten náš malý český bordýlek, kde si plno lidí dělá, co chce a kde se tak pěkně nadává na papaláše. Že, pane profesore?

Naštěstí přišlo Flamengo!

Přišlo. Toť chabý výraz. Flamengo se přímo vysublimovalo, aby zahltilo svou přítomností každičkou píď baru. Světla pohasla, reflektory ozářily celý katalánsky vyšňořený soubor a ohlušující hudba Bizetovy Carmen se zasnoubila s rytmickým vířením tanečnic. Děvčata měla tradičně hrdě vztyčenou hlavu s pohledem, řekl bych, téměř pyšným, nohy jim vydupávaly celou kaskádu latinských rytmů, ruce to samé a těla vibrovala jako napojená na elektrický proud.

"Běžím pro foťák," vyhrknu na Dášu a letím k výtahům-intelektuálům. Tentokrát se s nimi už napodruhé shodnu, rychle na pokoj, vrhám se po našem olympusu a zase rychle dolů. Carmen mezitím už skončila, změnily se i kostýmy, ale festival katalánského folklóru trvá. Je stále se na co dívat. A to se prosím nejedná o profesionály, zvláště už ne té branže, kterou jsem očekával. Tři dorostenky, jedna žákyně školou povinná (ta byla úplně nejfantastičtější), jeden jinoch, pubertě ještě nedorostlý, a potom sama šéfová, dáma v letech, snad matka někoho z výše jmenovaných, typická katalánská žena od rány, jež bude chránit čest svých dcer třeba i za cenu života.

Byl to impozantní večer, jenž zaujal všechny přítomné. Od německých důchodců až po cynické plážové povaleče. Však všechno má svůj konec. Sálem zní několikrát za sebou hromové sborové: Vivat de España! Tanečnice si vybírají mezi hotelovými hosty partnery pro taneční parket, kde se je snaží naučit aspoň pár základních kroků latonsko-amerických tanců a já děkuji bohu, že nejsem mezi vyvolenými. Zřejmě bych nebyl v tomto případě dobrou reklamou rodné hroudy.

Flamengo se loučí. Zábava pokračuje. Němci organizovaně odcházejí a bar se opět stává barem. Doupětem alkoholiků. Ale to už také není nic pro nás, protože šťastné hodiny skončily a zítra je také den, jenž bude zajisté opět úspěšný, slunečný a mořem pokřtěný.

Dny další - kuře na grilu

Takže ve středu ráno jsme se pro změnu (a teď čtenáři hádej!) vypravili kam? Nabízím čtyři varianty:

- a) do knihovny
- b) na dobrovolnou brigádu mezi katalánské popeláře
- c) do veřejného domu
- d) k moři

Jen ti nejinteligentnější poznali, že správná odpověď je **d**. (I když mě neznalí jedinci by určitě se značnou dávkou škodolibosti typovali **c**. Musím je zklamat, další část deníku se opravdu věnuje převážně bodu **d**.)

Pobyt u moře již netřeba popisovat, neb by byl nošením dřeva do lesa. (Do nezrestitovaného lesa.) U moře je zkrátka potřeba chovat se jako u moře. Jinak to ani nejde. Vypnout, totálně vymazat mozek a nechat působit pouze tu jeho část, která obstarává uspokojení základních biologických potřeb. Ty se skládají z pudů rozmnožovacích, potravinových a spánkových. Ti inteligentnější zase zajisté tuší, že nebudu popisovat funkčnost pudů prvně jmenovaných. Tady máme všichni dost zkušeností, případně aspoň pár vzpomínek. Ti, co již trpí navíc ještě sklerózou, nechtějí si půjčit od svých vnuků učebnice ze základní školy. Tam je to opravdu dopodrobna popsáno.

Já se tedy chci zaměřit na tu nejdůležitější složku, složku vskutku primární, a tou je přijímání potravy. Řekli jsme si totiž: jsme na dovolené, máme stříbrnou svatební cestu, peníze budou, my nebudeme, takže: žádné ládování dovezených salámů či jiné náhražky kulturního stravování, jdeme do normální hospůdky jako každý běžný Evropan!

A také že jsme šli. Je zajímavé, že třída vedoucí od moře je hospůdkami přímo prošpikovaná. Jasněji řečeno, co dům, to restaurant táhnoucí se od vestibulu až po suterén či mezipatro, záleží na druhu stavby. A jelikož domy na pěší zóně nebyly delší než deset, možná dvacet metrů, po každých patnácti krocích narazil vyhladovělý turista na vchod obklopený reklamami, poutači a hlavně vydávající takové orientální vůně, jež doháněly tohoto chudáka až k hranici kanibalismu. Co však bylo důležité, že každý vchod byl obložen tzv. obrázkovým jídelním lístkem, z kterého na vás od mrkající chobotnice zíraly makarony, steaky, ražniči nebo kuřata. Nesobecky přiznám, že my jsme se řídili nejen vizuální nabídkou, leč i číslicemi vyobrazenými pod ní. Dlužno dodat, že rozdíly nebyly velké, ba téměř žádné. Proto platí pravidlo náhody, vtrhneme tam kam zrovna vtrhneme - a je to skvělé.

Podnik téměř poloprázdný (jak je také všechny naplnit, když jich je pomalu víc než zákazníků), interiér stylový až báječný, číšník superrychlý. Není proto divu, že vybírám z kreslené encyklopedie to, co považuji za nezkažitelné: kuřecí stehýnka z hranolky a oblohou. K tomu třetinka piva ve skleničce s vysokou nožkou, a pudy jsou stoprocentně uspokojeny.

Náladu nám nezkaží ani vedle sedící (zase) němečtí důchodci, kteří si nechávají postupně přinášet všechny ty fujtajbloviny, trochu se v nich ponimrají, není to zase ono, takže teď tohle a pak tohle a nakonec nevím, co vlastně platili. Není nad českého strážníka, vychovaného českou závodkou, jenž bez odporu zhltně to, co nabízeno a ještě přidá tuzéra. Proto nás ti španěláci mají asi rádi. Nejsou s námi totiž problémy.

Tím skončil oběd a my znovu kam? No, k moři! Písek vlny, slunce a já byl už opravdu jako to kuře na grilu.

A tak jsem systematicky grilován i den pátý a šestý. Chybí pouze ta slečna z restaurace, jež by mě mašlovala grilovacím kořením a grilovacím olejíčkem, aby má kůžička nepopraskala, případně se všechna štávička zbůhdarma nevypařila. Je pravdou, že po této celodenní šichtě, ne nepodobné směně taviče legalizovaných ocelí v bývalé poldovce, už té štávičky ve mně mnoho nezůstalo a bylo mi nutno se nekompromisně dožadovat dodržování přírodních zákonů o zachování hmoty (tekutiny). (Omlouvám se, za opakovaně, byť trochu jinak zpracovanou ideu, ale uznejte, že v tomto nekřesťanském vedru není takovéto ideologie nikdy dost.)

Jako lidé čestní a bezúhonní, českou privatizací nepoznamenání, jsme tyto zákony nejen ctili, ale i bezvýhradně dodržovali, a to vždy cestou do hotelu, v naší hospůdce.

I stalo se občas, že se už nejednalo pouze o jeden tuplák, ale i o dva. A to jsem si občas z pilnosti, pod záminkou vysprchování na pokoji, dovolil vylemtnout i třetí. Samozřejmě, že na Dáše jsem také nešetřil. Cestou z polední siesty se mi vždy podařilo v obchodě prorazit jazykovou bariéru a nakoupit půl tašky ovoce. A věřte nevěřte, když jsem se asi tak po dvou hodinách doplahočil zpět na pláž - ona tam byla! Na stejném místě, ve stejné poloze, vstřebávajíc se zavřenýma očima tak škodlivé ultrafialové záření. Jako kdyby uplynulo pouze několik vteřin, mrknutí oka, takže jsem ji začal i nepodloženě podezřívát, že hibernuje. (Hibernace je

zpomalení až zastavení všech životních procesů.)

"To už jsi zpátky? Tady byl takový klid..."

Nevím jaký klid, když všude hlava na hlavě a každý řve jako tur. Ačkoliv moře vše přehluší, pohltí, spláchně. Vstupuji tedy opět do živlu, nechávám se houpat, pohlcovat a opět vyvrhovat a uznávám, že je tu opravdu klid. Hlavně pod vodou...

Večery byly zajímavější: Tu jsme poseděli v klubu, tu se zašli

podívat na místní tržiště, tu jsme vzali zdrucujícím atakem obchodní třídu, neboť nám bylo zapotřebí zakoupit nějaké dárečky pro naši rodinku, aby i oni měli uspokojící obrázek o štědrosti Katalánska. Vyřešili jsme to náramně jednoduše: jelikož je zde opravdová přehrášle poměrně levných kožených produktů, dostala Káťa

pásek a Mirek peněženku. Malé jsme potom pořídili mluvicího papouška (na baterky).

Onehdy jsme se zase potulovali nočním životem pulsující hlavní tepnou a připadali si jako na nějakém organizovaném náboru. Majitelé hospůdek a kavárniček, či jimi placení náhončí, postávali před osvětlenými vchody a vždy, když jsme šli okolo, spustili na nás univerzitní češtinou: "Páne, u nás velké pífo!" Nevím, proč takto komunikovali pouze s námi, vždyť já na sobě snad mimo ponožek nic českého neměl. Moje oblečení bylo kompletně zahraniční, tak značkové a tak rychle koupené, že nestačilo projít ani celním řízením. Ostatně, všichni víme, jak to na vietnamských tržištích chodí.

Samozřejmě, že jsme se na to velké pífo nechali přemluvit.

A pak přišel den sedmý. Probouzím se jaksi rozlámaný, s bolící hlavou a pravděpodobně zvýšenou teplotou: A je to tady! Úžeh! Naposledy jsem ho měl ve 12 letech, takže ty příznaky bezpečně poznám. To je to grilování, to jsou ty pláže neosázené borovicemi, to je ta česká chamtivost, když už jsem tady, musím všechno sežrat, ať sousedi vidí. Uf, snad zde ještě nezemřu? Daleko od domova, daleko od strašnického krematoria...

Zkrátka, nebyl to šťastný den. Snažím se tvářit statečně, ale Dáša to na mě pozná. Jsem proto toho dne sprostěn povinného opékání a potuluji se mezi hotelem, obchůdky a restaurací. Pouze v ní se mi vždycky ulevilo.

Byl tam totiž přívětivý stín.

Dáša prožila sedmý den jako obvykle - v hibernaci.

A je tu den osmý, závěrečný, smutně melancholický.

Po snídani si pečlivě zabalíme své věci a vyklízíme náš pokojíček. Poslední pohled z okna, poslední rozhlédnutí a jsme tam kde

jsme začínali. Na klubovně. Před tím si ale mazácky zabíráme pomocí dvou zde zakoupených pestrobarevných utěrek dvě lehátka přímo u bazénu. Nejvyšší čas, neboť náš autokar zrovna přijíždí a přiváží další várku pobledlých, nevyspalých, všeokukujících a vyvalených čecháčků. Nasraně je z pod přivřených víček pozorujeme, jen tak namátkově je sondujeme, kdo že se to asi bude rozvalovat na naší postýlce, a vůbec se tváříme dost nepřístupně. Vlastně situace se opakuje, kruh se uzavírá, viz. kapitola Osiris.

Protože se naši řidiči potřebují vyspat, odjezd je naplánován až na podvečer. Máme tedy vlastně ještě téměř celý den. Ale co je to za den, když víte, že je všechno naposled. Naposled oběd s velkým pivem, naposled vyšplouchání v moři, naposled pohled na daleký obzor, kde se ve sluneční záři důstojně šinou zaoceánské lodě. Naposled procházka po městě, ještě utratit zbývající peseta. Koupit, ať to stojí, co to stojí. Ať je to, co je to. Hlavně, že máme památku.

A zase dlouhé hodiny se válet u bazénu a čekat. Čekání už je neúnosné. Je to určité sebetřýznění, čekání u zubaře, čekání na gilotinu, čekání na konec. Proto jsme nakonec rádi, že nás už svolávají, že nastupujeme, že sedíme. Smutný pohled z okna na již zabydlený nový turnus, který se s hurónským pokřikováním hrne, hádejte kam?

Zpáteční cestu nemá cenu snad ani popisovat. Zvědavý a pilný čtenář si může v nouzi a touze po vědění přečíst pozpátku prolog. Bylo to vlastně to samé, jen s tím rozdílem, že náš optimismus se někam vytratil. Mně také není dvakrát nejlépe, a když na mě ještě celou cestu funí klimatizace, která nasává již studený, podzimní vzduch, jak pyrenejský, tak i potom francouzský a německý, není divu, že v Praze mám opět zvýšenou teplotu.

Náš bílý albatros nás necitlivě vyplivl na Zličíně, tentokrát odvoz zajištěn není, takže jako párek kočovníků trčíme na nástupišti metra. Je nám zima, v Praze se mezitím citelně ochladilo, lidé jsou šediví, nepříjemní a nasraní. My samozřejmě také, a když se z černého tunelu vyhrne před přijíždějícím vlakem uragan studeného vzduchu, nezbyvá, než si povzdechnout: "Ach jo! A tak romanticky to začínalo..."

Druhý den jsem si musel vzít dovolenou, neboť jsem nebyl ani fyzicky ani psychicky schopen efektivně se účastnit pracovního procesu.

A pak že rekreace rekreuje...

Epilog - česká realita

V kapitole Perly Katalánska se rozplývám nad tím, kam že se to příště vypravíme. Řecko, Egypt atd. Nadšení však není realita a český kapitalismus není blahobyt. Člověk by však cestovat měl. A hodně. Vidět na vlastní oči všechny ty divy světa, poznat jiné kraje, jiné zvyky, jiné člověky. Svět se rázem zmenšuje, teď by se řeklo globalizuje, zvětšují se rozhledy, zmenšují předsudky. Krajina vámi navštívená je vám blízká, a když jsme na HBO viděli jinak průměrný film Barcelona, mohli jsme konstatovat: hele, to je tady a to je tam. Byli jsme zkrátka v obraze. A i o tohle jde. Jenže ta realita...

Zkusíme tedy zakončit náš Deník vesele. Nejlépe anekdotou:

Potkají se tři dámy v supermarketu a řeč se stočí, kam že pojedou letos na dovolenou.

"Můj manžel mluví perfektně anglicky," říká první, "takže si asi projedeme Státy. Možná od New Yorku k Floridě. Jenom to východní pobřeží."

"Můj manžel zase dobře mluví francouzsky," odpovídá druhá, "proto si letos procestujeme Francii. Paříž, nějaké ty hrady a zámky a skončíme asi na Riviéře."

Třetí dáma mlčí.

"A kam pojedete vy?" zvědavě dorážejí přítelkyně.

"No, můj manžel mluví pořád sprostě, takže asi do prdele."

Ha, ha, ha...?

Ale to je už opravdu konec!

Psáno: září 1997 - Calella - Katalánsko
Dopsáno: leden 2001 - Sudoměřice u Tábora -
Česká Sibiř

